ANUL I. No. 11—12.
NUMAR DUBLU 7 Lei
Noembrie-Decembrie 1935

REVISTA MEA

Revistă literară critică și de cultură generală

ADMINISTRAȚIA pt. BUCUREȘTI:
Dl S. R. Enache este administrator la «Revista Mea», pentru Capitala și orice informații administrative, precum și achitări de abonamente se fac prin D-sa.
Str. Popescu 21 București III.

APARE LUNAR
Anul I. No. 11—12. Noem. și Decem. 1935

Director și Redactor resp.: MARTA D. RADULESCU
Cluj, Str. Mico No. 7.

Abonament: 60 Lei anual
Autorități: 100 Lei anual
In străinătate dublu

Sabia de flăcări a Arhanghelului

de Prof. Titus Malai

Când, la 1 Decembrie, am avut fericirea să îndeplinesc serviciul religios al sfințirei Căminului legionar al Ardealului, într'o impresionantă strângere de rânduri și exemplară disciplină tinerească, am fixat în alocuția mea către camarazii din sala mare, adevărul de veacuri al crezului creștin: »unde umbrează darul Tău Mihaile Arhanghele, de acolo se alungă toată puterea diavolului«.

Da, trebuia să fluture sabia de arhanghel în mâna bravilor studenți și studente universitare, pentru ca, în revărsarea luminoasă a razelor venite din cerul credinței românești, să se vadă neagra mizerie spirituală în care s'a scufundat Universitatea, la noi.

Ce curaj admirabil, ce inspirată limpezime de suflet și gândire și ce siguranță de orientare se degajază din mănunchiul de articole din »**Cuvântul Studențesc**«, *dedicat problemei »Profesorii universitari și viitorul culturii românești«.*

Se ocupă [illegible] profesorul care ne trebuie-menit să fecundeze sufletul de floare al tinerimei însetate după adevăr și știință. Se definește acolo chemarea de apostol idealist a profesorului, în sens românesc spiritual, cărturăresc, »clădit pe o morală de înaltă tensiune, pe morală creștină«. Să cere dascălul camarad, iubit de studenți«, sufletul care să se dăruie elevului, ca un piersic plin de roade aurite, în drumul călătorului flămând«.

Se invocă mărite figuri de vizionari, animatori inspirați ca Gheorghe Lazăr, Bărnuțiu, Cogâlniceanu, Eminescu, Paulescu.

Se descrie de-o parte geneza conflictului cu contur de tragedie, deschis între studențimea idealistă, pe care o apasă îngrijorarea de a înălța sufletul românesc din decadența în care a căzut și de a realiza din plin »visul unei alte Românii, stăpână în țara ei și demnă de o viață liberă«, pe de altă parte rătăcirea unei însemnate părți a profesorimei universitare, care a ajuns la rolul întunecat ca păcatul trădării, de a »dușmăni viitorul și puritatea culturii românești«, precum o definește atât de logic și competent Dl Dr. Ion I. Moța.

S'a arătat în ce se rezumă și se caracterizează »școala trădării și ipocriziei universitare«, demascându-se vântul nebuniei comuniste care »bătea dinspre răsărit atât de puternic încât pătrunsese și în capul profesorilor universitari ca Parhon, Bujor, Müller, Bogdan etc., cari s'au solidarizat până și cu complicele atentatorului Goldstein«.

Și credem că tot asistența Providenței divine, aceiaș sabie de flăcări cerești a fost izvor de inspirație pentru cel mai frumos memoriu ce a onorat vreodată Universitatea românească: adresa studențimei către profesorii tuturor Universităților românești, prin care imploră pe părinții catedrelor așa de frumos:

»Vă rugăm să nu vă supărați pe noi, pentrucă vrem să intre Dumnezeu în Universitățile noastre, din care De. l'ați eliminat, ca indezirabil și chiar primejdios programului științific . . .«.

Justificarea memoriului e limpede ca [illegible] geana gingașe de cer azuriu.

Din răsărit bate vântul pustiitor de credințe strămoșești, purtând blestemata sământă de ură și prăpăd a comunismului evreiesc. Oștile ce vor să dărâme biserica de bunătate și lumină a Domnului nostru Cristos, ne năpădesc și cu și cu iscoadele lor.

Ci în calea lor, cu sabie de Arhanghel se ridică tineretul eroic conștient de rolul și menirea lui în lume. Și se adună, straje a neamului și a credinței lui, înjurul Bisericei, căreia i-a datorat de veacuri nădejdea, consolarea și păstrarea ființei lui, cel mai primejduit și mai mucenic din neamurile lumii, Neamul Românesc.

Ziditori de sfinte locașuri, apărători ai patrimoniului de credință, simțiți azi, în preajma sfintelor sărbători ale nașterii Mântuitorului, că vă poartă cu mână nevăzută sabia de foc spiritual a Arhanghelului și că vi s'a arătat și vouă, pentru neamul nostru, stea ca pentru Magi, să vă călăuzească prin drum de noapte, ferindu-vă pe voi și Neamul creștin din căile pierzării.

Titus Malai.

Până acum, de două mii de ani, Bisericile s'au înălțat de robi sau de oameni plătiți.

Este pentru prima dată în Istorie când intelectuali, studenți profesori, ingineri, cu brațele și truda lor își înalță Bisericile, ca un semnal dat lumii că a sosit ceasul ca Știința să-și ispășască păcatul pentru tot ce a făcut în contra lui Dumnezeu timp de un veac.

S'a ridicat acest tineret, primul în lume din Neamul lui Ștefan cel Mare și al „Dacilor Nemuritori"!

MAGII

Trei crai au mânecat
Lerui Doamne!
La drum lung și 'ntunecat
Ler-i Doamne!
De-o stea numai luminat,
Lerui Doamne...
Colindă.

Călăuz, doar stea nouă pe cer,
In întuneric de fier,
Pe drumuri pustii,
Cu fiare, tâlhari și stafii...

Din trei felurite stihii
Se 'ntâlniră în noapte.
— Unde mergi?
— Tu ce vrei?
— Tu ce știi?
Iscodiră în șoaptă.

— Eu sunt Melchior, zodier.
— Sunt Gaspar.
— Și eu Baltazar.
— Arhanghel cu paloș de fier
S'arătă...
— Și mie la fel.
— Și mie tot el.
— Și mi-a spus
De noua împărăție a lui Isus.
— Și mie.
— Și mie.

— De mânecate,
Luând comorile-mi toate,
Am pornit la drum greu,
Să-i duc jertfa.
— Și eu.

— Eu duc aurul greu,
Scump lucrat
Și curat,
Din sufletul meu.

— Eu comori de rubine,
Domnesc sânge din mine.
— Și suflet și trup eu le pui
La picioarele lui,
Să-i rămâie
Ca un fum de tămâie
Noului voievod,
Izbăvitor de norod.

— Citit-am încă în stele
Că făcătorul de rele....
— Irod!..
— Craiul de jidovi, Irod?
— Da. El,
Ucigașul mișel,
Cu suflet din neagră bulboană
De ură și rele...
— Și atunci?
— Va să ducă prigoană
Să-i taie pe prunci.
— Dar de ce?
— Pentru el sunt primejdii
In pruncul nădejdii!
Iscodind ne-a pândi
Pentru iureș de ură...
Dar n'a izbândi...
— Cine poate opri
Impliniri de scriptură?
— Să pornim!
Iată, steaua s'aprinde.

……

Ci, de-atunci, din părinți în părinți
Trei crai ai ursitei credinți,
An de an retrăiesc în colinde.

P. A.

Fragment din Tarot

Lăsați pânza pe fața Mariei,
Maria Domnului,
numai una e lacrima bucuriei,
Maria Domnului;
saltă vântul la fereastră,
vrea s'o vadă
pe Maria Domnului —
și s'o ducă'n raclă-albastră
ca să șadă
în dumbrava somnului,
să-i slujească îngerii de nea,
cu aripi de catifea,
cu picioare de mătasă,
sgomot să nu facă'n casă.

MIRCEA STREINUL.

Artă, luptă

de Ion I. Moța.

Cei în sufletul cărora volbura sufletească a zilelor noastre, pregătirea de luptă și de o nouă viața românească nu trezește nici o rezonanță, vor găsi desigur pricină de ocară împotriva acestei reviste de literatură și artă, învinuind-o că nu-și respectă rostul literar și artistic de vreme ce ia tot mai mult caracterul de manifest războinic, de organ de luptă naționalistă:

Arta și lupta, arta și isprăvile legionare, n'ar putea avea nici un contact, după spusele acestor critici zeloși de păstrarea înălțimii și purității vieții artistice. Va fi ea frumoasă lupta, va fi având meritele și farmecele lui marele război politic, dar domeniul său e pe un plan cu totul altul decât acela al preocupărilor literare și artistice. Căci doar „inter arma silent musae", e incompatibilitate totală între paloșul legionar și condeiul sau penelul artistului.

Așa spun unii, bucuroși că, urmându-și linia lor de neînțelegere și adversitate față de renașterea românească de astăzi, au găsit, în sfârșit, o obiecțiune care să ne dea gata, mai ales că o proptesc și cu un faimos citat literar.

Dar e riscat să te joci cu asemenea proptele. Căci până la urmă — Doamne ferește — te poți înțepa în ele în loc de a te sprijini, mai ales când terenul pe care stai e cam instabil și alunecos.

Arta și lupta se exclud oare? Viața omenească să fie oare sortită a se manifesta pe felii, pe compartimente ermetice fără nici un contact organic între ele? Și mai ales atunci când o luptă nu se reduce la o mare și finală ciocnire de arme, cu toate fazele ei pregătitoare, ci are un câmp de acțiune mult mai vast, când ea e în rândul întâi o *luptă spirituală* pentru crearea unui nou suflet românesc, pentru a forma sufletele după un alt tipar decât cel de astăzi, înviind eroismul, avântul spre jertfă, dragostea de luptă pentru binele tuturor — oare chiar și atunci îi rămâne interzisă artei participarea la această operă de creațiuni a unor noui valori sufletești?

Cred de pildă adversarii noștri că „*Revista Mea*", în admirabilului ei număr, a publicat fotografii de ziduri și cupole pentru valoarea *materială* a acelora, pentru rațiuni de critică arhitecturală sau pentru a face reportaj de propagandă politică, iar nu pentru a desprinde duhul de viață nouă, frumusețea transfigurării sufletești a unui întreg tineret, creația spirituală împlinită odată cu încheierea bolților de biserică, odată cu trudita întoarcere dela muncă a echipelor legionare?

In tot ce este creațiune sufletească, frământare și zbucium pentru o înălțare spirituală, arta are nunumai chemarea de a fi prezentă ci datoria de a închega, de a ajuta această creațiune spirituală prin mijloacele ei de permanentizare a eforturilor și manifestărilor trecătoare ale sufletului.

Lupta legionară se întemeiază în rândul întâi pe crearea unui spirit nou, a spiritului legionar, adesea definit în aceste coloane. De aceea această luptă îndreptându-se în rândul întâiu asupra domeniului sufletesc, iar asupra celui mintal doar în rândul al doilea, va întrebuința mijloacele artei înainte de cele ale logicei. Căci sufletul, sentimentele, interiorul nostru spiritual pe care vrea să-l reformeze lupta legionară, sunt în rândul întâi influențate și formate prin mijloacele artistice: cântec, literatură, arte plastice și toate mijloacele care fac să vibreze sufletul, care deplasează ceva în el.

Formarea *omului nou*, prin educația legionară, este cea mai miraculoasă operă de creațiune sufletească, înfăptuită de Căpitan. O asemenea creațiune e tot o operă de artă. Iar „*Revista Mea*", nu poate să se simtă decât bine alături de acest nou bronz: *sufletul legionar*. Și nu poate avea decât excepționale merite (chiar artistice, nunumai de altă natură) contribuind la această creațiune spirituală, fie prin imortalizarea episoadelor ei în opere literare și artistice, fie prin descifrarea semnificației sale.

Ion I. Moța.

Bilanț de sfârșit de an

Cu acest număr se împlinește un an de când Revista Mea a ieșit în arenă.

Organ de luptă cu ținte lămurite din primele numere, cu obiective bine precizate, pe cari nu le-a pierdut din vedere nici un moment, cu o linie dela care nu s'a abătut, scopul ei a fost *să-și lămurească cititorii asupra unor mari probleme naționale, să contribue la limpezirea ideilor și la conturarea cât mai precisă a marilor ținte ale naționalismului, mai cu seamă în ceeace privește literatura, presa și economia națională.*

Pornită cu astfel de obiective, se impune, după un an, să ne întrebăm: ce am realizat și cât am înaintat pe linia mare a țintelor noastre?

Numai rezultatele unui astfel de bilanț ne pot spune dacă apariția noastră în arenă a fost justificată, dacă munca și jertfa colaboratorilor noștri n'au fost zadarnic irosite, dacă merită să continuăm și să apărem mai departe.

Iată bilanțul:

Când am apărut, în Ianuar, am fost singurul periodic românesc care am pus problema jidovirii presei și literaturii românești, în ansamblul și în adâncul adevărat al ei. De atunci nunumai nume-

(Continuare în pag. 2-a)

Bilanț Social-Politic

Sfârșit de an, epoca bilanțurilor de tot soiul. Ca revistă literară, am fi dorit să începem cu un bilanț literar, dar vai! contabilul-expert în materie, la care ne-am adresat, l-a realizat pe un plan atât de vast, încât ne-ar fi trebuit un volum numai pentru el.

Cititorii să nu-l regrete însă: plimbările în stratosfera preocupărilor de artă pură și ale esteticei, par azi inoportune pentru luptătorii de linie mare.

Se impune acum să renunțăm la filozofări inutile și să ne ancorăm cu toate puterile în terenul solid al realităților materiale și spirituale de pe cuprinsul unei lumi în curs de metamorfoză definitivă.

Asemeni unei păroase omizi, care va să devină flutur de aur și de catifea, lumea în care trăim a intrat într'o adâncă criză:

Acum ne aflăm în perioada aceea critică de „păpușe-crisalidă" în care totul din vechiul organism se destramă și în care nu mai recunoști nici omida care a fost și numai foarte greu fluturele viitor.

Tocmai aceste caractere vor trebui să le desprindem din schițele noastre de bilanț.

Bilanț de moralitate socială

Caracteristica vremii noastre e *desconsiderarea moralei*. Toată lumea uită că, în realitate, ceeace numim *codul moral*, începând cu decalogul lui Moise, tablele lui Kung-Fu-Tse și sfârșind cu etica modernă și creștină, nu este alteceva decât *„expresiunea condițiunilor pe cari trebuie să le îndeplinească oamenii, pentru ca o alcătuire socială să fie durabilă și conviețuirea fericită"*. Cu alte cuvinte, *neîndeplinirea condițiilor de moralitate este echivalentă cu năruirea și moartea unei societăți*.

Nu-s viabile, nu izbândesc și nu dăinuiesc decât alcătuirea și gruparea cu o solidă structură morală. Cu cât moralitatea e mai rigidă, mai superioară, cu atât soliditatea colectivității e mai mare. Aceasta e una din cele mai sigure legi ale dinamicei sociale.

Deaceea bilanțul moral al unei societăți prezintă un interes atât de deosebit; *viabilitatea unei grupări, alcătuiri sociale etc. e măsurată de proporția de moralitate iar creșterea imoralității e pronostic de dispariție.*

Redacția impunându-ne tema bilanțului, am încercat să procedăm la început contabilicește: *Pasiv* ... imoralitatea și desmățul social — *Activ:* ... virtutea, munca și jertfa.

Încercând să contabilizăm „pasivul", numai cu nume, cifre și date, fără alte comentarii, a trebuit să constatăm, că nu ne-ar ajunge nici un volum cât Monitorul Oficial. Bilanțul putregaiului era atât de gigantic și cifrele luau astfel de proporții astronomice, încât noi ne-am temut că Justiția care, prin cea mai înaltă a ei instanță l-a scos pur și imaculat pe Dl General Cihoțky și i-a acordat un leu despăgubire... morală Dlui Dorel Dumitrescu, s'ar fi putut simți obligată, din spirit de consecvență, să dea autorilor bilanțului muncă silnică pe viață, pentru trădarea de țară de a fi adiționat laolaltă toate ticăloșiile descoperite într'un an de presă și de organele Statului.

Sunt, precum vedem, îndestulătoare motive de a nu publica în detaliu acest pasiv. Poate că nici nu e nevoie: cea mai mare parte din cititorii noștri știu și au văzut destul fiecare, pentru a-și da seama ce ar fi acest bilanț de imoralitate în toate domeniile...

Astfel trecem de-adreptul la concluzii. Iată-le:

Dacă moralitatea reprezintă condițiile pe care trebuie să le îndeplinească alcătuirea unei colectivități umane, ca să poată dăinui, atunci bilanțul acesta de imoralitate generalizată pune, el singur, un teribil diagnostic alcătuirii sociale politice românești de azi: DECREPITUDINE, NECROZA, CANCER GENERALIZAT ȘI MOARTE APROPIATA PRIN ASFIXIE ȘI AUTO-OTRAVIRE IN PROPRIA-I TICALOȘIE. Nu mai vorbim de incapacitatea de a rezista unui atac al dușmanilor din afară.

Acesta e diagnosticul care se degaje din „pasivul moral".

Ce realități putem înscrie la *activul* moralității sociale? Cititorul naiv va fi crezând că la acest activ ar trebui să adiționăm pe oamenii cinstiți-individual, citând micile ori marile lor „fapte bune". Trebuie dela început să-i spunem că un astfel de bilanț nu e numai imposibil, dar *n'are nici o însemnătate asupra mersului fenomenelor sociale: individualitățile răslețe sunt fără eficiență colectivă* iar activitatea lor *individuală* e, într'o organizație socială cancerată, inoperantă.

Pentruca virtutea și moralitatea să poată intra într'un astfel de bilanț trebuie ca ele să apară sub forma de *calități durabile și generalizate ale unei clase sau ale unui grup social, coherent și solidar.* Ce *activ* de moralitate și virtute, în acest sens ne apare în bilanțul moralității sociale?

Activul

Unul singur:

Un partid politic: TOTUL PENTRU ȚARA, în care câteva zeci de mii de oameni, în imensa majoritate tineri, la inspirația unui mare inspirat, muncesc greu și fără plată, de bunăvoie și cu entuziasm, săptămâni și luni, în „tabere de muncă", ridicând lăcașuri sfinte, case de cultură, școli, diguri, drumuri, fântâni și troițe.

Dar totdeodată și mai presus de toată activitatea materială, *construesc o nouă armătură de moralitate și de virtute socială:* în trupuri sănătoase se nasc *suflete noui*, oțelite în virtute și credință.

O camaraderie de ierarchii și disciplină, cu drag și cu mândrie consimțită, formează un ansamblu organic de GRUP SOCIAL, în slujba unui IDEAL DE VIRTUTE și de reconstrucție națională, morală și fizică.

Acesta e unicul *activ* care merită a fi menționat, căci e singurul *coherent și durabil* și pentru că nu e *individual*.

Importanța lui uriașă stă în aceea că, în momentul când actuala organizație a colectivității românești se va prăbuși *singură*, asfixiată de propriile otrăvuri pe cari le secretează imoralitatea ei, un nou *organism social național și sănătos*, coherent, disciplinat și solidar îi va putea lua imediat locul, opunându-se victorios tendinței de înrobire comunistă a elementelor minoritare și în special ale evreilor.

La rădăcina copacului statului românesc, găunoșit de cari și putregăit de vițiu, există azi un singur lăstar puternic și sănătos care să-i asigure perpetuarea. Când actuala alcătuire se va prăbuși sub propria greutate a păcatelor ei, când trupul vițiat nu va mai putea suporta coroana înfrunzită a organelor esențiale și se va nărui, aceasta va fi unicul vlăstar puternic și viabil.

Și pasivul unui Sinod

Dar exact în dreptul acestui unic *activ* de moralitate socială, Dl Lăpădatu, a ținut să-și înscrie în cartea istoriei *pasivul* său personal, târând în muzeul monstruozităților epocei, înlănțuită de nelusemnata Dsale persoană și înalta Instituție a Sf. Sinod ortodox al Țării românești.

Dl Ministru al Cultelor a dat ordin Sinodului să nu mai tolereze ca acest tineret să cladească biserici și să repare sfintele mănăstiri ale trecutului istoric. Biserica oficială trebuie să refuze prinosul plin de dragoste al muncii credincioșilor. Iar Sf. Sinod al României Creștine, al bisericei autocefale ortodoxe, s'a supus ordinului...

Dar să lăsăm cuvântul nobilului și vestitului erou național, care e șeful acestui tineret drept credicios și eroic.

Noi cităm circulara Dlui general și ca revistă de artă și literatură, căci nu se află în literatura noastră, bucată mai elocventă și de o factură literară superioară acestui strigăt de indignare al unui erou și unui credincios.

Răspunsul Dlui general Cantacuzino Grănicerul

Intr'o circulară intitulată:

Pentru Inalți Prea Sfințiți Arhierei din România și pentru orice Român sau Românca, creștin de bunăcredința după ce expune textul autentic din REVISTA OFICIALA a *Mitropoliei Moldovei* No. 10 din Oct. 3, după ce citează aprecierile scrise ale însuș Patriarhului, ale I. P. S. S. Mitropolitul Gurei al Basarabiei, I. P. S. S. Visarion al Bucovinei, P. S. S. Vartolomei al Râmnicului etc., cuvinte pornite din inimă și exprimând *adevăratele păreri* ale capilor bisericii (ceeace arată că hotărârea nu e din convingerea Sf. Sinod, ci vine din porunca dregătorului mirean dela Culte). Dl. General Cantacuzino continuă:

Noi suntem partidul „Totul pentru Țară", cu un program aprobat de însuși guvernul actual prin certificatul *No. 9 din 20 Martie 1935*. In acest partid intră cine vrea, dacă merită, dela „voinicii" D-lui Maniu la acei ai D-lui Vaida și nu eu, Președintele Partidului „Totul pentru Țară" o să fiu acela care să resping pe membrii Gărzii de Fier care vor să vie dela vechea organizație la mine.

In programul nostru aprobat, cum am spus mai sus, de actualul guvern, intră activitatea Taberelor noastre de muncă, cu — în special, zidiri de Sfinte Locașuri. Pentru ce?

Pentru ca să creștem tineretul în cultul muncii, să-l creștem în iubirea de Dumnezeu și de Biserică, legându-l de Ea prin *munca*, prin sudoarea și prin sângele său. Pentru ca să aibă și mai mult conștiința, acest tineret, că Biserica este a lui, zidită de el, și în vremuri turburi ca cele de azi când nimeni nu știe ce poate aduce ziua de mâine, să știe să apere ca pe cel *mai mare bun al său*, zidul Bisericii înălțat de el.

Orice furtuni ar veni peste Neamul acesta, el nu va muri, atâta vreme cât Biserica lui va sta în picioare.

Biserica Română în loc să-și fi pus pieptul pentru copiii ei, în fața injoncțiunii politicianiste obraznice, în loc să-și fi încurajat și îmbrățișat tineretul, când l-a văzut că *ridică* Biserici, în timp ce tineretul țării vecine, la doi pași, le arde și le dărâmă sau le transformă în grajduri și cabarete, în loc de aceasta Biserica Română *îl pălmuiește* în cele mai curate sentimente ale lui.

Demagogie? O, sfântă demagogie care faci Biserici! Cât n'ar fi dat Rusia de alături, cea cu Bisericile arse și cu preoții răstigniți în odăjdii, ca tineretul ei să fi făcut o astfel de demagogie?

In urma acestei demagogii ar fi răsărit în sute și mii de sate românești Biserici, iar în altele s'ar fi reparat acele făcute de Voievozi și Domnițe, care se dărâmă astăzi în urma *adevăratei demagogii* a politicianilor români. Sfânta demagogie a acestor tineri strălucește ca un far în mijlocul Istoriei creștine; *pentru că până acum, de două mii de ani, Bisericile s'au înălțat de robi sau de oameni plătiți.*

Este pentru prima dată în Istorie când intelectuali, studenți, profesori, ingineri, cu brațele și truda lor își înalță Bisericile, ca un semnal dat lumii, că a sosit ceasul ca Știința să-și ispășiască păcatul pentru tot ce a făcut în contra lui Dumnezeu timp de un veac.

S'a ridicat acest tineret primul în lume din Neamul lui Ștefan cel Mare și al „Dacilor Nemuritori"!

Orice Neam i-ar fi sărutat pe amândoi obrajii pe asemenea tineri, numai Biserica *Ortodoxă* Română i-a pălmuit, frângându-le în inimi avântul lor sacru.

Oare Biserica Unită sau Catolică, față de ordinul odios ministerial ar fi făcut gestul de azi al Bisericei noastre?

Eu cred că nu; ba mai mult, ne-ar fi îndemnat în calea noastră luminoasă și sfântă.

Eu, șeful partidului *„Totul pentru Țara"*, consider ca cea din urmă mândrie a vieții mele, faptul de a îndruma acest tineret, atrăgându-l depe linia petrecerilor, cafenelelor, desfrâului sau bolșevismului, pe linia sacră a muncii pentru Biserica și pentru neam.

Și ca bătrân soldat care am apărat țara și Biserica, nici odată nu mi-am imaginat ca vor veni aceste zile de rușine, în care să fim condamnați în România Mare, de Biserica Națională pentru „delictul", „imoralitatea" și „demagogia" de a face Biserici poporului Român.

Mă simt umilit alături de întreg acest tineret al țării și nu aștept nici un răspuns.

București, 2 Decembrie 1935.

General Gh. Cantacuzino-Grănicerul
Șeful Partidului „Totul pentru Țară"

Destrămare.

Am zis că imoralitatea unei alcătuiri de stat duce la decreptitudinea și năruirea ei, rapidă și automată. Dacă postulatul e în adevăr valabil, ar trebui ca, în urma bilanțului dela începutul acestui studiu, să înregistrăm și la noi aceste constatări de decreptitudine. Și anume nunumai sub forma de nemulțumiri generalizate — care ar putea fi interpretate și ca rezultat al unor agitații — ci sub forma tipică de incapacitate de funcționare, de paralizie progresivă, de *descleiere din încheieturi* a unor părți esențiale din organismul de stat.

Avem oare astfel de manifestări, înmulțite și generalizate? Cititorul să se uite împrejur și le va constata la fiecare pas. Spitale, laboratorii, școli, universități, își sistează an cu an activitatea, statul nemai putându-le da nici fonduri de întreținere, nici mijloace de activitate. De la o vreme — de aproape un an — funcționarii cari mor, ies la pensie sau pleacă, nu mai pot fi înlocuiți. Așa ca un exemplu tipic: la o clinică ginecologică a Universității din Cluj, nu mai sunt moașe și doici. Pretutindeni, când un asistent sau un profesor pleacă, postul nu se mai poate ocupa. Și zi cu zi, pe tot cuprinsul aparatului de stat, dela prefectură la spital, dela Minister la Universitate, fenomenul se accentuiază.

Și în vremea aceasta, urgia fiscală seacă și capitalul productiv. A revenit vremea birurilor fanariote: fumărit, vădrărit, văcărit. Și sunt azi cu mult mai multe decât atunci, doar cu alte nume. Iar relațiile dintre birnic și organele fiscale devin zi cu zi tot mai apropiate de vremile fanariote....

Și mai ciudată asemănare — istoria se repetă fără a fi niciodată aceeaș ... : pe vremea fanarioților boierii nu plăteau biruri. Azi nu plătesc biruri feudalii marelui capital, în majoritate jidovi și străini.

E nevoie să mai continuăm?

Să vorbim de finanță, de monedă, de regimul economic, de înzestrarea și capacitatea technică de luptă a armatei?

De altminteri, orice-am spune, ne-ar tăia cenzura. Ceeace ne interesează, e că cititorul să pună în legătură cele două fenomene luate în bilanț: *bilanțul imoralității și bilanțul decreptitudinei și descheolării resorturilor aparatului de stat*. Sunt în cea mai strânsă legătură organică.

Tabu-urile Statului polițist: Cenzura și starea de asediu

Alcătuirea socială cachectică, bolnavă de moarte și în curs de putrezire e întocmai ca bolnavul tuberculos sau can-

(Continuare în pag. 3)

◆ ◆ ◆

Bilanț de sfârșit de an

(Urmare din pag. I.)

roase periodice, dar chiar mari cotidiane bucureștene, precum și un grup de partide și presa lor politica, au început să trateze mereu problema, așa cum am pus-o noi, adesea în chiar termenii noștri, fără a o depăși, fără a o adânci mai mult decât am făcut-o noi în câteva numere. Cum a răspuns pe de altă parte presa la apelurile noastre în această privință, se știe și se vede și în corpul revistei.

A doilea obiectiv a fost precizarea câtorva din liniile mari ale doctrinei naționaliste, doctrină în care tema noastră de cultură prin presă și literatură se integrează armonic — presa și literatura fiind azi și arme de luptă pentru redeșteptarea națională iar naționalizarea lor de mâine fiind o țintă de prim ordin a doctrinei. In acest domeniu am obținut colaborarea celor mai de seamă doctrinari ai naționalismului eroic, de linie mare, care și-au spus aci cuvântul lor autorizat. Cum a fost primită în publicul cititor și în presă această latură a activității noastre se știe și se vede și din spicuirile din corpul revistei.

In sfârșit, un al treilea obiectiv a fost reliefarea însemnătății presei de provincie și în acelaș timp, stabilirea relațiilor de cunoaștere, apreciere și îmbărbătare reciprocă ale acestor organe de cultură cari, în marea lor majoritate, nefiind roabe și vasale feudalismului jidovesc, pot alcătui nucleele prețioase ale mișcării de desrobire care va să vie în foarte scurt timp.

O limpezire a ideilor și prin aceasta, un început de unificare ideologică a presei provinciale se putea deci realiza pe cuprinsul țării.

Și în această privință am putut constata rezultate cari, fără să fie definitive și strălucite, sunt încurajetoare. Redactorii și cititorii periodicelor provinciale au putut-o judeca.

A încerca să atingi obiective de o astfel de amploare, neavând la îndemână decât o biată revistă lunară și provincială, cu totul lipsită de orice sprijin material de veriunde; ba ceeace e mult mai grav, dela început boicotată de întreaga organizație de colportaj a trustului evreiesc stăpân pe tot cuprinsul Țării, boicotată și de librăriile evreești și jidovite, știind că e un cuvânt de ordine ca toate cotidianele să nu pomenească un cuvânt de ea și să nu-i primească anunțurile, iată ce apărea tuturor oamenilor „cuminți" și „cu experiență" o nebunie, fatal ursită unui lamentabil faliment.

Cum se face că, în aceste condiții, am reușit totuș, în mai puțin de un an să trecem dela un tiraj de 800 exemplare la peste cinci mii, la ultimul număr (9–10)?

Cei cari au scontat înfrângerea noastră n'au ținut socoteală de puterea unei credințe, de ce înseamnă să vii să exprimi convingeri și idei ancorate în adâncul unor inimi cinstite și idealiste, concretizând și formulând ceeace era viu dar neformulat în atâtea suflete. Nu și-au dat seama că revista noastră, a funcționat, prin natura temelor și mai ales prin pana colaboratorilor, asemenea unui revelator fotografic, care dă ființă sentimentelor și ideilor latente din atâtea suflete curate.

Nu și-au dat seama că propovăduind marile adevăruri, piepturile cele mai slabe capătă rezonanțe de bucium peste plaiuri și că glasurile lor ajung mult mai departe și mai adânc decât megafoanele radiofonice ruse în slujba minciunii.

N'au știut mai ales, că o acțiune ca a noastră, pentru *astfel de obiective*, avea să ne aducă în cel mai scurt timp colaborarea a tot ce este mai curat, mai talentat și mai cu prestigiu în publicistica naționalistă de tot soiul, că rând pe rând aveau să contribue la lupta noastră corifeii naționalismului adevărat și eroic, condeiele și sufletele unui Ion Banea, Traian Brăileanu, Titus Malai, Vasile Marin, Ion I. Moța, Mihail Polihroniade, care aveau să-și spună cuvântul lor așteptat și ascultat.

Aceasta, ca și aprecierile presei asupra noastră, felul cum ea și cititorii au răspuns apelurilor noastre sunt elemente de bilanț care nunumai justifică, ci și impun continuarea apariției noastre, anunțată la început numai pentru acest an.

„Revista Mea".

Pentru Bilanț

Ce scrie presa despre noi

Revista Mea și organizarea presei românești

(Ideea Românească Iulie-Aupust 1935)

Am impresia că Marta Rădulescu și-a aflat calea de activitate a propriei chemări. E un inceput real căci prea s'a iscat dintr'o anecdotă petrecută incadrându-se numai decât intr'o mare desfășurare obiectivă și care-o depășește. Apoi felul cu totul neobișnuit in care a strâns în jurul aceluiași gând o intreagă familie de intelectuali.

De aceia *Revista mea* însemnează în plan cultural, fără indoială, mai mult decât a putut însemna in cel politic. Și cu asta, în sfârșit, publicistica naționalistă a depășit mediocritatea culturală în care de zeci de ani se bălăcea, animată de un anumit spirit de suburbie provincială, — parte cabotin huliganică, parte semidoctism răsuflat.

Directoarea *„Revistei Mele"* dispunând de o inventivitate neinvinsă incearcă și schimbă unul după altul modurile, motivele, căile, aspectele reacționând spontan, la orice condiție nouă din afară sau lăuntrică. Căci excepționala pasiune a d-rei Marta Rădulescu este ajutată de o gospodărească tehnică intelectuală în care probabil că nu-i stă inainte nici una din numărul destul de mare al scriitoarelor noastre. Cu o deosebită energie *Phorkiadele* au reușit în decurs de numai câteva numere să-și potrivească convenabil diferitele planuri de lucru, în care vârstele și adâncimile deosebite se înțeleg putând astfel integra toate roadele aplicării intuiției critice asupra unor native fenomene de literatură și cugetare, atât de vii astăzi în lumea naționalistă.

Și fiindcă vorbim de tehnica lăuntrică, să ne întrebăm în ordinea celei tipografice de ce nu se înlocuește încă acel cap din caractere tipografice neutre, de serie, atât de impropriu spiritului, ascuțitului spirit personal al tuturor Phorkiadelor, cu unul original. (Nu vă închipuiți cât ridică).

Intorcându-ne însă către cuprinsul propriu zis discernem drumul și funcția publicației în acea dezvoltată *revistă a presei*, care în clipa când se petrece minunata efiorescență a unei prese românești, când apar reviste de curățenia și semnificația „Iconarului" cernăuțian, de pildă, — este deadreptul fără preț. Dar în această ordine este nevoie de înregistrarea și a faptelor sociale și a gândirii străinătății radicale. Mai ales că nu e nevoie să le căutăm prea departe, ele răspund datorită unor vase comunicante chiar în mijlocul nostru: cazul de pildă, al atât de actualei și de puternic gândită — în înțeles de hotărâre — „Volk im Osten" care apare de doi ani în Sibiul german. Și nu înțeleg, Doamne ferește, un fenomen de transfuzie, care nu se poate realiza cu ajutorul oricărui sânge și în măsura în care îl avem pe al nostru este răufăcătoare, ci la folosirea unor naturale pârghii strict actuale psihologice, intelectuale sau chiar de politică culturală. Iar pentru asta s'ar putea afla cei câțiva tineri specialiști, care, chiar nefiind clujeni, să-și facă datoria.

Pe această linie, *Revista Mea* trebuie să bată răspândirea burghezei *Vremea*, ridicând în locul spiritului ascențios de acolo, datorit în cea mai mare parte, văzut lucru, specificei colaborări iudaice, — asprimea etică; în locul unei anumite superficialități specifică mijlocimii noastre, și mai ales în locul scepticismului pesimist al, de altminteri cultului și atât de talentatului Ion Anestin, — credința neclintită a naționalismului de aci. Dacă Vremea însemnează o verificată formulă de săptămânal, care a biruit, să înțelegem că „Revista Mea" *nu poate fi decât biruind-o* la rându-i pe cea dintâi. Iar cine ar încerca să obiecteze opunând excepționalele mijloace financiare și tipografice sau dexteritatea echipei de publiciști al *Vremei* se mărturisește a nu avea nici o chemare în realizarea ce se cere.

Dar toate acestea presupun și cer, în linia unei necesare organizații de încadrare a presei naționaliste — dela ziar la colecția de cărți — transformarea *Revistei Mele* în *săptămânal*. Căci numai așa vedem cu putință acea *„organizație preventivă* împotriva asasinatului literar al viitorilor mari scriitori ai mișcării naționaliste", — pe care însăși *Revista Mea* și-o propunea.

Iconar

Cernăuți No. 2.

REVISTA MEA, An. I Nr. 6—7 Iulie-August 1935. Numărul de vacanță al revistei clujene a adunat rod bogat. D. Prof. Traian Brăileanu desfiră în dibace analiză desbătuta problemă a artei pentru artă, statornicind că „arta nu poate fi decât naționalistă". Dr. Ion Banea („Este naționalismul legionar șovinist?") conchide că „noua concepție națională românească nu exclude.. colaborarea în spiritul ei a minoritarilor creștini pentru clădirea României de mâine". Sugestive și captivante fragmentele de roman „La cula Oprișenilor" de Marta D. Rădulescu și „Descătușare" de Fluor D. Rădulescu. Străbătute de fiorul credinței autohtone articolele d-lor N. N. Manolescu și Prof. Titus Malai. — Aplaudăm entuziast reportajul fotografic din tabăra legionară de muncă dela Chintău (Cluj) și subliniem utilitatea răbojului presei literare naționaliste. Revista mea aduce cugetului, lihnit de adevărată așezare românească a țării, sucul dătător de putere în limpezimea căruia cei chemați gustă de pe acum izbânda viitoare.

Graiul Dâmboviței

„GRAIUL DÂMBOVIȚEI" Anul X Nr. 5—6, 1935. *„REVISTA MEA". Revistă literară, critică și de cultură generală. Cluj, Strada Mico Nr. 7. director Marta Rădulescu.*

Rar să simți în viața mea o bucurie mai mare, provocată de o carte sau revistă, ca bucuria simțită când mi-a sosit la redacție această revistă.

„Revista Mea", e revista ce se adresează și face să tresalte de bucurie numai inimile curat românești, încolo, pentru inimile în care sângele e strein, în care dragostea de țară e în strânsă legătură cu profitul ce se poate trage de pe urma ei, această revistă e periculoasă pentru liniștea țării și nu se știe, dacă nu vor căuta să scape de adevărurile ce le strigă în lungul și în latul țării cei ce o conduc.

Cunoșteam pe Marta Rădulescu ca scriitoare de mare talent, de un talent ce neliniștește pe anumiți Tăgărțani puși în solda lui Israel, dar nu o cunoșteam — deși mediul din care și-a inspirat operile sunt pur românești — nu o cunoșteam ca naționalistă militantă. Aceasta e a doua mare bucurie, ce ne face Marta Rădulescu.

Atâta claritate, sinceritate, frumusețe a expunerei, ca în articolul „Rânduri pentru Ardealul cel tânăr", scris de d. Vasile Marin, nume ce l'am mai întâlnit noi cândva în o revistă dispărută odată cu o dizolvare, nu poți să mai întâlnești în alte reviste.

Scrisori dela cititori

Ca să terminăm publicăm și o scrisoare a unui cititor, nunumai pentru elogiile din ea și stilul ei, ci pentru alte motive, pe cari le vom vedea mai jos.

„STIMATĂ DOAMNĂ,

Vă rog să-mi iertați îndrăzneala ce mi-am luat de a vă scrie câteva rânduri, deși nu vă cunosc personal.

Dar m'aș considera nerecunoscător de nu v'aș scrie: acela căruia i s'a făcut un dar este dator cu mulțumiri dăruitorului.

Ca un dar consider, — deși le-am plătit — cele 5 numere apărute din „Revista mea". In loc să vă felicit, vă mulțumesc.

Revista mea este o hrană sufletească de mult așteptată de toți acei care în ruptul capului nu vor să înțeleagă că literatura este pornografie și naționalismul ură de rasă.

Și eu care fac parte dintre acești „încăpățânați extremiști de dreapta" pentru aceea nu vă felicit, dar vă mulțumesc.

V'o spun cinstit că am urmărit cu oarecare teamă revista Dvs.: îmi era teamă ca frumoasa și energica Dv. campanie de demascare a influenței Blumenfelzilor și Braunsteinilor în literatura națională să nu falimenteze simplu sau fraudulos dela al 2-a sau al 3-a număr.

Spre bucuria mea, teama nu s'a îndeplinit și mă văd în situația de a Vă cere scuze pentru neîncrederea ce am avut în Dv.

Odată cu mulțumirile și scuzele, vă rog să primiți și costul abonamentului ce vi-l trimit odată cu scrisoarea.

Vă rog să-mi trimiți toate numerele dela început, întru cât cele pe cari le-am cumpărat au umblat ca apostolii prin lume, din mână în mână și nu le mai am.

Articolele ca „Izrael la redacție", „Naționalismul legionar" sau „Pentru unificarea programatică a propagandei naționaliste", trebuiesc citite și răscitite, tinerilor și bătrânilor și mai ales păstrate ca documente doveditoare că, atunci când furtuna iudeomasonă desfășurată cu furie asupra a tot ce e românesc, s'au găsit piepturi care s'o înfrunte.

In prezent cred că este unica revistă literară din România care a luat o atitudine atât de hotărâtă față de amestecul literar iudeo-roman, susținut cu disperare de editura „Adevărul & Comp" iar meritul ce vă revine pentru această curajoasă atitudine nu vă va putea fi contestat niciodată.

ss. VIOREL CONSTANTINESCU

Cu un conținut analog am primit sute de scrisori. Dacă cităm pe aceasta, nu e numai pentru ținuta literară ci pentru că Dl Constantinescu nu s'a mulțumit cu felicitări ci ne-a procurat zeci de abonamente. La fel au procedat și alți distinși prieteni ai noștri — ca să nu cităm decât pe Dl Ing. insp. General Andriescu-Cale, Dr. Ion Banea, Dr. Biriș, Dr. Ciocan și... Dar ne întrebăm dacă avem dreptul să-i cităm pe acești prieteni și sprijinitori ai noștri; dacă unora le convine să se vadă citați aci, în acest fel.

Deși scrisorile de elogii și încurajare ne bucură și ne reconfortează, ne permitem să glosăm puțin asupra lor și să expunem prietenilor noștri următoarele obiecțiuni și sugestii:

Scrisorile de felicitări și mulțumiri au două mari neajunsuri: unul pentru cel care le primește, pentrucă începe să fie satisfăcut de ce face și *nu trebuie să fie!;* altul pentrucă prietenul sau admiratorul își irosește energia bunăvoinții sale *în mod inoperant* pentru lupta noastră.

Noi i-am propune să-și exprime mulțumirile astfel: *să spună ce crede și ce simte celor din cercul său* și să ne procure cititori și *mai ales abonamente.*

Un alt neprețuit sprijin ni s'a dat și ni se poate da pe altă cale, de aceia cari au acelaș ideal cu noi, prețuiesc activitatea noastră și vor cu adevărat s'o sprijine și s'o ajute.

Se știe că suntem intensiv boicotați de colportajul evreiesc — încă dela primul număr —.

O seamă de oameni distinși și de inimă, printre cari unii dintre fruntașii mișcărilor naționaliste din orașele de provincie, ne-au ajutat interpunându-se între noi și public și răspândind ei revista în localitățile lor, prin diferite mijloace. Citâm cu deosebită mulțumire dintre aceștia pe Dnii:

Continuare în pag. 4-a.

Bilanț Social-Politic

(Urmare din pag. II.)

ceros: nu vrea să audă adevărul și e dușman de moarte oricui i-l spune.

Tot astfel în organismul de stat în deconfitură, o sumă de chestiuni ajung interzise — „tabu" — : să nu vorbești de monedă, de credit, de conversiune, de constituție, de anumite grupuri sociale — evrei de pildă —, de înzestrarea (adică de neînzestrarea) armatei etc.

Și ceeace este tragicomic este că rezultatul e tocmai contrar: știți povestea cu „să nu te gândești la elefantul alb"!.

Oricum, această *intoleranță și agresivitate a statului polițist e una din cele mai tipice simptome premergătoare ale dezagregării unui regim.*

Inconsecvența și incoherența

Istoria ne demonstrează cu un lux de dovezi cari nu mai lasă loc pentru nici o îndoială, că transformările mari și durabile ale alcătuirilor sociale au fost realizate de *credințe mari* și *consecvente în plan și acțiune*, de organisme unitare și supuse unei discipline a ideei.

E interesant de examinat din acest punct de vedere coherența și consecvența grupărilor organizate, cari susțin și profită din actuala organizație juridică și structurală a statului românesc.

1. *Consecvență:* partidele *„democratice"* și „constituționale" doresc fiecare și întronează cum vin, sau cum se simt primejduite în guvernare, *cenzura și starea de asediu.* De câțiva ani suprimarea constituției e permanentizată — ar fi bine ca naț.-țărăniștii să fie mai precauți când acuză actualul guvern! — Și e absolut cert că, de coaliție sau nu, ori ce alt guvern „democratic" își va renega în practică tot atât de desăvârșit și „constituționalismul" și „democrația".

Cel mai caracteristic ca inconsecvență este liberalismul, care nunumai guvernează exclusiv sub stare de asediu și cenzură, dar e cel mai etatist în economie și în toate celelalte domenii ale vieții de stat.

Să ne mai ocupăm de adjectivele „național" cu care se califică fiecare? Ar fi fastidios.

Să pomenim însă calificativul „de ordine".

Partid de „ordine"

Un astfel de partid ar fi, dacă înțelegem noi bine, un partid de oameni respectuoși de legalitate și de ordinea publică și nu „revoluționari de-ăia cari vor să „pună mâna cu *forța* pe alcătuirea de stat, „terorizând lumea". Nu-i așa?

Partid „de ordine" este controlul partidului „de dezordine", sau altfel cuvintele și logica lor nu mai au nici un sens. Ei bine, cel mai numeros și mai „de ordine" dintre toate partidele „democraice" și „constituționale" nu plănuise oare la 14 Nov. să pună mâna pe putere prin iureșul gloatelor de 200.000 de oameni răzvrătiți de discursuri incendiare și de rachiu?

Nu era planul *secret*, ticluit de căpetenii, după sitemul malaparte, ca gloatele să pună mâna pe autorități, pe ministere, poștă, prefectura poliției etc. și să terorizeze și parlamentul ca să *silească* pe Suveran să le acorde puterea?

Și nu era vorba ca, acum câtva timp, alt partid, tot „de ordine" să procedeze la fel?

Dar atunci, dacă așa socotesc că e procedeul „de ordine", partidele „de dezordine" nu pot veni de cât... prin alegeri libere și pe cale legală.

Consecvență, consecvență...

Cadavre

Roman de Marta D. Rădulescu

Capitolul I.

Noua mamă

Frumoasa câmpie românească, bogată și aurită de soare, vede ridicându-se la miazănoapte, albăstrii și șterse de depărtări, meterezele înalte ale Carpaților. Munții întind spre ea lungi brațe de dealuri tot mai joase, tot mai însorite. Cele din urmă, cele mai înaintate spre câmpie, sunt mai toate acoperite cu vii vechi ca istoria însăși. Vii cari au văzut îmbătându-se Sciții și Sarmații, Dacii și Goții, însfârșit nenumărate popoare care de care mai puțin sedentare, fără să mai vorbim de coloniștii romani... la urma urmei nu tocmai așa de sedentari nici ei. Veneau doar din toate colțurile împărăției.

Sunt bogate în amintiri aceste dealuri românești și au văzut multe în cursul veacurilor. Amintirea pățaniilor trecute e scrisă în chipuri și feluri pe spinările lor și în sânul lor. Așa își amintesc ele adevărate povești de milenii, în vreme ce visează întinse la soare ca niște eterni lazzaroni. Chiar oamenii de pe-acolo își amintesc de acest trecut; numai că ei, muște de o zi, și-l amintesc cu totul în alt chip; trecutul milenar se păstrează în anumite trăsături de caracter, rezultat al unei experiențe ancestrale, amintire trecută în inconștientul colectiv.

La picioarele uneia din aceste coline, aproape de lunca bogată a Argeșului, a văzut lumina zilei eroina noastră. La drept vorbind nu era chiar lumina zilei, ci a zorilor; căci s'a născut la patru dimineața. Probabil că tocmai de aceea, mititica a păstrat toată viața obiceiul de a se deștepta la această oră puțin obișnuită, punctual ca și cum un deșteptător invizibil, fixat odată pentru totdeauna, s'ar fi născut odată cu ea, în tainicele adâncuri ale organismului ...Ori poate mama ei a vrut să-i reamintească din lumea astrală de această oră fatidică...

Tristă fusese în adevăr scurta oră a acelei zile de naștere. Abia lehuza apucă s'o îmbrățișeze, abia ridicase o privire obosită spre splendorile aurorei de vară, trandafirii și violete, care-i surâdea prin geamul deschis, că o embolie o fulgeră.

Erau în acel moment, lângă ea, nu mai puțin de doi doctori. Totuși nu din cauza lor i s'a tras moartea, deși erau celebri la mai multe poște de jur împrejur. Cei doi adepți ai lui Aesculap erau pur și simplu vărul și bunicul victimei iar rolul lor s'a mărginit să constate cu stupoare decesul și apoi să plângă cu hohote, ceeace nu fac deobicei medicii când au pe conștiință victimele lor. Aceasta dovedea însă că moartea fusese foarte iubită. E drept că și femeile casei nu plângeau cu mai puțină durere, dar faptul e mai puțin semnificativ, căci femeile plâng mult mai ușor. Singurul care n'a vărsat nici o lacrimă în acea clipă, a fost bărbatul. Nu pentru că ar fi fost un nesimțitor, dar fiindcă se afla în turneu electoral. Fiind candidat guvernamental, în preajma alegerilor generale, nu putea bineînțeles face altfel. Însă îndată ce a aflat „teribila lovitură care l'o izbit", cum se exprima el însuș în telegramă, a făcut tot posibilul să vie la timp pentru înmormântare, unde trebuie să mărturisim că a plâns laolaltă cu ceilalți. A fost un act de eroism, căci absența lui de pe câmpul de luptă a fost cât pe-aci să fie fatală candidaturii, ceeace i-a adus o observație destul de severă din partea șefului său de partid, care i-a reproșat că „neglijază interesele Patriei":

— La alegeri e ca la război, prietene. Iar la război, soldatul nu-și cunoaște decât datoria... Puteam pierde un loc în Parlament și îți dai seama ce înseamnă aceasta pentru Țară... Totuș, primește te rog, condoleanțele noastre. Suntem din toată inima cu Dta... Sper că nu te vei lăsa abătut... Nu-i așa?

A trebuit să povestim toate acestea pentru ca absența tatălui eroinei mele, tocmai într'un moment atât de tragic și important al vieții sale, să nu fie rău interpretată de cititorul sensibil, prea cu ușurință dispus să prindă pică pe un personaj, când i se prezintă în astfel de condițiuni. Iar acest personaj nu e numai tatăl eroinei, dar și unul din miniștri cari, un sfert de veac mai târziu, avea să ilustreze guvernul țării sale. Ori o rea impresie făcută de un ministru se răsfrânge și asupra Țării pe care o guvernează. Acest ultim argument, explică lungimea acestei digresiuni.

Ca totdeauna în astfel de cazuri, catastrofa neașteptată, la început a paralizat pe toată lumea, inclusiv moașa și servitorii iar apoi i-a făcut să se zbată fără rost încoace și încolo ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Numai un singur personaj habar n'avea de toate acestea și se comporta normal: era tocmai cauza involuntară a nenorocirii, noua născută pe care toată lumea o uitase în lunga veșnicie a primului sfert de ceas.

Continuare în pag. 4-a.

Domnul Toma nu e de acord

de Marta D. Rădulescu.

Prietenul meu, nenea Toma, e un Domn ceva mai în vârstă decât tata, vagă rubedenie cu noi, figură impozantă, cu abdomen proeminent, dublă bărbie roză şi totdeauna proaspăt rasă, care dă figurii cam neroniene, un aer bonom.

Eu îl iubesc încă de când eram mică, pentrucă mă lăsa să mân caii şi îmi împrumuta de câteori îi ceream, minunata iapă arezană şi în urmă chiar roibul focos şi pintenog, jucăuş ca un cal de circ.

Nenea Toma, ca şi soţia lui, tanti Magdalena, sunt de neam boieresc, cu vechi hrisoave, cu portrete de familie în giubea şi işlic. Şi sunt foarte mândri de asta.

In tinereţea lui, la Paris, a tocat o mare parte din moşiile părinteşti; dar revenit în ţară, s'a însurat cu avere iar, pe ultima din moşiile ipotecate, s'au găsit, acum douăzeci de ani, bogaţii de petrol. Astfel azi trăieşte cuminte din o parte a veniturilor, iar grosul lor îl capitalizează la ciorap — „căci băncile sunt hoţie curată" —, în moşii mărunte şi vii cu acareturi.

Nenea Toma nu citeşte vara decât „ultima oră" din Universul iar Tanti, peste umărul lui, numai ultima coloană cu anunţurile mortuare. Căci vara ei sunt toată ziua, ori la vie, ori pe câmp la arie, ori la tamazlâc... Dar iarna se schimbă lucrul. Fostul student din cartierul latin revine la patima cititului: în lungile nopţi de iarnă, citeşte cu voce tare şi cu rar talent de lector, romane, nuvele, poezii şi drame. Iar Tanti îl ascultă croşetând, ştergându-şi ochii umezi la pasagiile triste, râzând cu un „ihihi!" mat şi discret la cele vesele, criticând cu slabe sforăieli, părţile cari nu-i plac.

Dacă în copilărie mă iubeau pentru ghiduşiile mele şi pentru vaga asemănare cu unica fetiţă pierdută, mai târziu succesele literare m'au transformat într'o ilustraţie a familiei de care sunt mândri ca de conacul dela Pustiul, de cei trei Grigoreşti veritabili şi de Buick-ul cel nou cu calorifer şi radio...

Tanti ţine la vedere, în salon, toate cărţile mele, „cu autograf".

— Sunt operele nepoatei mele care... etc., etc.

Iar nenea Toma, după fiecare ediţie (are toată seria) îmi repetă bucuros şi stereotip!

— Tu ai să faci avere, nu ca tat-tu, care umblă cu capul în nori cu formule chimice şi economie dirijată.

Stima prietenului meu a scăzut însă brusc de când am scos Revista Mea: după primul număr pe care i l-am trimes, am primit, în loc de abonament, o scrisoare format comercial în care mă mustra:

„Faci rău că te iei după tat'tu. A te pune cu jidanii e o prostie. Iţi îngropi cariera. Ei sunt atotputernici la noi şi în presă.

„M'aşteptam — dela tine măcar — la mai mult simţ al realităţilor. Eu te sfătuiesc să faci tot posibilul şi să te împaci. Dacă continui, să ştii că mă supăr. M'ar durea inima să te văd îngropată..."

Dar nenea Toma nu s'a mulţumit numai cu atât: A luat Buickul (cu calorifer şi radio) şi a făcut drum de iarnă la Cluj. (Ce minunat calorifer! Nici n'a simţit frigul. Dar ce drumuri mizerabile, Domnule! Să-i ia dracu de suedezi! Contractele — astea au fost o adevărată escrocherie!)

— Bine frate, se poate una ca asta? Dupăce, cu politica ta, primejduişi cariera fetii, în loc să te faci luntre şi punte s'o împaci cu jidanii, tu, colac peste pupăză, o pui să mai scoată şi o revistă în care să-i atace...

— Mai vrei ceai Tomiţă? Ia şi puţină nuga.

— Lasă-mă frate 'n pace cu nugaua... Şi Dta ce zici, coana Lizică, de trăsnaia ăstora?

— Lămâie nu pui, Domnule Toma?

Nenea Toma lasă linguriţa pe marginea farfurioarei, ridică bărbia în sus şi ne măsoară pe câte trei cu ochii mici:

— Ia-ascultaţi! Mă luaţi în balon când vă vorbesc serios, de binele fetii?

Tata râde cu poftă.

— Intreab-o mai bine pe ea, Tomiţă, că e directoare şi majoră.

— Da?! Poftim Domnişoară directoare şi majoră. Aşi vrea să văd dacă ţi-a crescut măseaua de minte. Aia-i majoratul. Răspunde, mă rog: am dreptate?

— De sigur...

— Apăi...

— Dar îmi dai voie să'ţi pun şi eu o întrebare?

— Contrainterogator? Poftim. Acuzata are cuvântul. Dar, s'o ştii dela început că n'admit să'mi răspunzi cu glume la lucru serios. Ţi-ai bătut joc de şcoală — rău destul — dar aveai cariera ta literară. Dar să-ţi baţi joc şi de asta e inconştienţă... Iacă, am spus cuvântul. De aici nu mă scoţi. Ca s'o ştii. Acum te-ascult.

— Intâi mulţumesc pentru bomboane...

— Asta face parte din pledoarie sau e „captatio benevolentiae"? Te previn că nu prinde.

— Nici nu mă gândesc, dar politeţea primează. Atenţiune! Acum intru în materie.

— Sunt numai urechi.

— Exagerezi: şi ceva pântec, nene Tomo...

— Am spus că n'admit glume.

— Nici cu metafore. Aşa dar o primă întrebare: ai citit cele două numere din Revista Mea?

— Le-am citit şi pe drum le-am recitit... dar să nu crezi că m'ai câştigat cu ele... Din contră.

— Bun. Va să zică le-ai citit... Am dreptate când spun că evreii...

— Zi-le pe nume: jidanii.

— Nu. De oarece ei socotesc că numele curent e o insultă, le spun cum le place. Eu nu vreau să insult pe nimeni.

— Ce drăguţă! Ei, să ştii că de asta te admiră şi or să te ierte...

— Nene Tomo, eu nu sunt parlamentar să suport întreruperi necontenite. Pierd şirul. Te întreb şi te rog să-mi răspunzi: avem dreptate, tata şi cu mine, când spunem că evreii au ajuns stăpâni aproape absoluţi pe presa noastră şi fac prin ea politica *lor* naţional-evreiască agresiv-şovină? Când spun că cenzurează şi falşifică întreg caracterul literaturii noastre noi?

— Păi bine oamenii lui Dumnezeu, tocmai aci e gravitatea: *că aveţi dreptate!* Tocmai aci e inconştienţa că, văzând mai bine decât mine şi decât cei mai mulţi, o porniţi ca nebunii la luptă cu o astfel de superioritate zdrobitoare...

— Mă Tomiţă, intervine tata, dă-mi voie să-ţi pun şi eu o'ntrebare.

— Hai şi ţie. Zi.

— Mă frate Tomiţă, get beget viţă de boier de baştină, place-ţi, pe pământul Ţării tale, să dicteze veneticii-ăştia duşmani şi analfabeţi? Să ne făurească şi gândul şi firea după calapodul şi interesele lor? *Ţi se pare bine aşa?* E sănătos? Unde ajungem?

— Zic eu că e bine? Zic eu că'mi place?

— Păi bine nene Tomo, intervin eu, dacă nu'ţi place nici dumitale, dacă nu e bine, atunci e o datorie să facem ce-am făcut...

— Ho! Ho! Cu domolul! Că ne 'ncurcăm la socoteli, puică. Că nu ne place, că nu e frumos, că nu e bine, că n'o fi sănătos, e drept... dar tocmai tu o să 'ndrepţi lumea cu umărul? Crezi tu că dac'ai pornit la război, fie şi cu de-alde tat-tu, i-ai făcut praf? Atâta rău! Ce eşti tu? Ce sunteţi voi, faţă cu puterea şi numărul lor?

— Bine nene, tocmai Dta, urmaş de panduri, strănepot de-al Urdărenilor vorbeşti aşa?

— Ei, amazoana neni, încălicaşi pe roibul revoluţionar, ai? Bine mă, Donchişot cu fuste, păi tocmai tu ţi-ai găsit să 'ncepi bătălia ...literară? Calea valea să o fi început maimărimile; de-alde Sadoveanu, Rebreanu, Arghezi.... Ar fi avut oarecari şanse de izbândă... Da, tu nu vezi că tocmai ei mănâncă la troaca Adevărului şi le e bine? Tocmai tu mai cu moţ?

— Ştii cum vorbeşti Dta, nene Tomo? Tocmai cum ar fi zis un boier „cuminte" Domnului Tudor: „păi tocmai tu, un biet sluger, cu ţărănoii tăi, să cereţi dreptatea ţării rumâneşti? Asta s'o ceară divaniţii, că's mai mari şi mai cu putere, nu tu...

— Bată-te să te bată, Tudorel cu părul creţ! Va să zică nici mai mult nici mai puţin decât un Tudor Vladimirescu cu fuste a pornit să facă zaveră ...literară.

— Mulţumim de ironie ...dar sunt mai în fire decât crezi: o să vie el şi un Tudor, dar nu uita că, înainte de el, fost-au şi haiduci. Aceştia, de nu făceau revoluţie, dar luptau tot cu dor ca al lui în suflet, pregătind terenul pentru ce-avea să vie... Erau prevestitorii...

— Şi mureau în furci.

— Din fericire în robirea noului fanariotism, meseria de haiduc ..literar nu mai e aşa primejdioasă: potera e din perciunaţi cu nume de domnitori şi boieri, plumbii din insulte fără gramatică şi fără stil, iar sineţele de hârtie. Iată o primă deosebire...

— Dar la răcoare aşa câte-o dată tot ajungi când te lupţi cu jidanii... Probă păţania lui tat-tu acum doi ani...

— E un titlu de glorie: şi străbunicul Aricescu a fost la închisori politice....

— Şi mai e ceva, frate Tomiţă, intervine iar tata: pe vremea Domnului Tudor o mână de oameni într'o masă fără conştiinţă naţională, fără coherenţă şi fără o pregătire cum se cuvine, având împotriva lor, aliată grecilor, împărăţia turcească şi Domnitor grec, a răzbit prin toate şi, virtualmente, a biruit. Căci Domnul pământean, 48 şi Unirea Principatelor, acolo îşi au obârşia. Dar astăzi situaţia e mult mai puţin grea dintr'un punct de vedere, căci oştile de panduri de-odinioară sunt azi oşti legionare, disciplinate şi gata de orice jertfă... Dar mai am şi alte motive să cred că jertfa copilului ăstuia nu e inutilă, ci va sluji să grăbească un fenomen în curs: pretutindeni ca şi la noi evenimentele merg în acelaş sens de redeşteptare naţională, de scrutare a conştiinţelor şi de purificare ca şi la noi. Din motive uşor de explicat sociologic, pretutindeni ritmul de azi e mult mai repede decât în veacul trecut iar rolul literaturii, rolul scriitorului în precipitarea acestui proces sufletesc şi limpezirea lui e mult mai mare...

— Iar eu nădăjduiesc, dragă nene Tomo, că, văzând că o simplă începătoare şi o biată femee are curajul să ridice, ea singură şi fără sprijin, un steag de dreptate, ar putea tresări şi în divaniţii literaturii scânteia iubirii de neam şi a răspunderii morale.. iar dacă nu... Ei, dacă nu, tot una mi-e de-o scuipa pe mormintele lor o generaţie care vine. Eu am alte nădejdi, mai nobile: tineretul nostru literar va fi cu noi în lupta noastră...

— Deocamdată însă, vei recunoaşte, cu toată opăceala ta revoluţionară, micul meu pandur cu fuste, că la invitaţia ta n'a răspuns încă nici un divanit de-ai voştri şi că, la al treilea număr, revista o scrie tot numai tata şi fata... Cred că e destul de semnificativ.

Ce mai calea-valea, multe şi frumoase sunt vorbele voastre, dar eu, om cuminte, vă fac o profeţie care are, cred eu, să vă cam răcorească...

— Sunt gata să te ascult ca şi cum ai fi Pitia rediviva sau stejarul dela Dodona.

— Râzi tu, dar o să plângi de necaz şi de ruşine la urmă.

Când vei constata că, nu numai nimeni nu te urmează, dar şi că nimeni nu ia în seamă ce spui tu, rămânând şi îngropată şi ridiculă şi cu banii pierduţi. Nici un om cuminte şi cu socoteală nu 'ndrăzneşte să intre în luptă cu jidanii în ţara rumânească. Dac'o fi să scăpăm cumva de robia lor — recunosc că robie este şi că e ruşinoasă — numai din afară ne va veni ajutorul. Rumânul singur n'are putere în fiinţa lui s'o facă. Mii de ani de iobăgie, fata mea, nu mai lasă să înmugurească decât suflete de slugi şi de ciocoi. Tocmai istoria de o sută de ani încoace stă mărturie, iar protipendada voastră scriitoricească nu'mi mai lasă nici o îndoială. Asta e. Şi pe-asta mă întemeiez să-ţi profeţesc că nici un scriitor de seamă şi nici un om serios nu va răspunde la apelul vostru şi nu'şi va risca situaţia în lupta voastră. Revista va rămâne s'o scrieţi tot numai voi doi — tata şi fata — şi o s'ajungeţi s'o citiţi, până la urmă, tot numai voi. Asta e profeţia mea, a unui om întreg dintr'o generaţie care a văzut multe şi ştie multe.

— Şi e caracteristică pentru generaţia noastră, frate Tomo.

— Parcă generaţia feti-ăştia e mai brează. Naţionaliştii, mă, cap prin nori, naţionaliştii noştri i-am văzut: sunt cuziştii de-odinioară şi de-acum şi de oricând juncani de zburdă 'n ogradă până-i jugneşte nevoia şi-i înjugă jupânul de-i ară moşia lui, pentr'o pală de fân şi-un drob de sare, pe care i-l linge din mână. Asta e! Om trăi şi-om vedea pân' la toamnă.

Acu' vă las, că am o vorbă c'un misit jidan, să-mi cumpere conacul din Jigălia, pentru un grof de-al vostru de pe-aici.

28 Februarie 1935.

In numărul viitor: Domnu Toma şi legionarii.

De sărbători
literatură pentru copii
Mărgele de Măceş
de
Marta D. Rădulescu
Ediţia a II-a.
Preţul 60 Lei.

◆ ◆ ◆

Citiţi
ALMANAHUL
ziarului
România Creştină
Intocmit de
Sergiu Florescu
cu un bogat material informativ şi fotografic din taberele de muncă. Numeroase poeme şi cântece legionare, etc. etc.
Un frumos volum de 130 pag. Lei 40.

◆ ◆ ◆

Scrisori dela cititori

(Urmare din pag. III-a).

Svetozar Iancovici la Arad,
Adv. Traian Trifan la Braşov,
Leg. Ion Iliescu la Brăila,
Prof. Virgil Stoica la Blaj,
Vasile Tarnowsky la Bălţi,
Prof. univ. Tr. Brăileanu la Cernăuţi şi Prof. Posteuca,
Adv. Nic. Şeitan şi Ion I. Enescu la Constanţa,
Prof. Alex. Pavelescu la C.-Lungul Moldovei,
Dl Adv. V. Mateiaş la Făgăraş.
(şi vom continua în N-rul viitor).

Dacă vreţi să ne ajutaţi acesta e drumul şi procurarea de abonaţi.

◆ ◆ ◆

Radu Gyr
Idealul spiritual şi studenţimea

Ion Banea
Rânduri către generaţia noastră
cu o prefaţă de Ion Moţa

N. N. Manolescu
Statul cultural al Muncii Naţionale

◆ ◆ ◆

Cadavre

(Urmare din pag. III.)

Pruncul nu era de altminteri o minune de frumuseţe: era dovada vie a teoriei lui Darwin, într'atât încât şi cel mai încăpăţânat şi obtus adversar al ei ar fi stat pe gânduri, sau s'ar fi dat bătut. Dar cum aceasta nu era vina ei şi cum era plină de viaţă, fetiţa noastră uitată de toată lumea, ajunse fără multe raţionamente la convingerea, că era cel puţin anormal ca toată lumea să neglijeze viaţa, pentru a se ocupa numai de moarte... şi îşi strigă convingerea în obrazul şi mai ales în urechile tuturor oamenilor acelora buimaci de durere. Cum avea o voce straşnică, îi obligă pe toţi s'o audă încă din primul moment, ceeace de altfel avea să-i reuşească toată viaţa. Acel „oaaa"! „oaaa"! amplu şi imperativ fu ca o scuturătură electrică pentru nervii anesteziaţi de durere şi totdeodată o diversiune. Toţi se îngrămădiră împrejurul micei orfane.

— Ii e foame, sărăcuţa!

— Ce ne facem acum cu ea, Doamne?!

— Trebuie să-i găsim numai decât o doică, decise unchiul ei, doctorul cel tânăr.

— Ar fi mult mai bine o măgăriţă, mult mai sigură ca stare sanitară şi mult mai uşor de găsit, enunţă bunicul moartei, doctorul Olimpie Apostol. Voi trimete imediat vierul la Câmpulung să ne aducă una.

— Bine, bine, Oligrand, interveni nora sa, mama tânărului medic, dar până găsim o doică sau o măgăriţă, cum crezi Dta, ce facem cu fetiţa? Căci până atunci mai va...

După o clipă de îndoială generală şi câteva minute de propuneri şi obiecţiuni de tot soiul, înteţite ca focul de mitralieră, bunicul se lovi deodată pe frunte.

— Ce tot vorbiţi! Pân'atunci îl va lăpta Nadia. Trimite imediat trăsura după ea.

Peste puţin, numita sosea, cu sugaciul ei de trei luni, în braţe.

Bine înţeles că înfometata, expediată la bucătărie, a fost de părere că timpul curge cam încet şi n'a pregetat s'o afirme prin vocalizări de primadonă, dacă nu prea variate şi melodioase, cel puţin ca intensitate şi durată, ţipetele nu lăsau nimic de dorit.

— Fie, Lele Mario, că de ţipat nici trâmbiţa n'o întrece, exclamă viereasa, către bucătăreasa care o legăna.

— Zău aşa, Sultano, pe foc să te prăjesc de vie şi tot n'ai ţipa mai tare ca bulzişoru-ăsta de carne.

Dar odată în faţa sânului alb, rotund, plin, cu vinişoare albăstrii, îl apucă cu amândouă mâinile, fără nici o ezitare şi se porni pe supt hămesit şi cu bulbuci, cu o virtuozitate care da impresia unei experienţe cel puţin centenare.

Nici un sfert de ceas după acest eveniment, micul monstru dormea fericit, surâzător, în odăiţa dela capătul pridvorului, plină de linişte, răcoare, miros de busuioc şi de sulfină. Prin perdelele lăsate, lumina pătrundea roz-aurie iar pe patul vast, lângă leagănul micuţei, fratele ei de lapte, frumos ca un îngeraş din vignete, dormea şi el sugând în somn un ţuţel de fildeş.

In acest timp soarta orfanei se hotăra.

— O lăptez eu, decise Nadia. Dar nunumai pentru câteva zile, până găseşte Oligrand vestita lui măgăriţă, ci tot timpul... Eu voi fi măgăriţa.

Nimeni, nici chiar autoarea glumei, nu zâmbi măcar. Nimănui nu-i ardea de glume.

— Dar e cu neputinţă să-i lăptezi pe amândoi... Ar fi peste puterile Dtale. . .

— De unde ştii? Ce ştii Dta? Natura ne binecuvântează destul de des cu doi gemeni... Şi ştie ea ce face. Poate că deaceea ne-a alcătuit cum suntem.

Tânăra rusoaică vorbea o românească aleasă şi puţin cam pedantă — literară —, fără accent strein pronunţat, afară de o involuntară îndulcire pe ici pe colo, caracteristică ruşilor şi basarabenilor.

Nu lăsă pe nimeni să mai vorbească...

— Nu vreau să pomenesc plăcerea de a mă achita de o mică parte din ceeace vă datorez, nici de prietenia pe care draga mea Elvira mi-a arătat-o tocmai în clipele cele mai amare ale vieţii mele...

Scutură de pe obraz lacrimile, ca pe nişte muşte supărătoare, cu un gest nervos, cu dosul palmei...

— Nu, nu protesta, Oligrand... Nu acesta e principalul meu argument. Am altul, „ad asinum" surâse ea printre lacrimi. Laptele doicii influenţează caracterul copilului.... în primele luni. Aceasta e cel puţin credinţa oamenilor, la noi, în Rusia. Şi eu o cred. Ei bine, nu vreau ca bietul copil să fie hrănit cu lapte dela o doică de felul aceleia pe care i'ai ales-o Dta... Atât e de ajuns ca să justifice osteneala mea, dacă poate fi vorba de aşa ceva...

— In schimb, încercă să glumească bătrânul medic, o să-i împrumuţi caracterul Dtale terorist...

— Tot mai bine decât de măgar, surâse Nadia, cu ochii plini de dragoste înlăcrimată, fixaţi o clipă în aceia ai bătrânului.

(Va urma)

Notă. Cu începere din acest număr romanul va fi publicat în foileton.

Răspuns la o întrebare

Nu credeam că, din partea atâtor cititori ai „Revistei Mele" să fim întrebaţi cu insistenţă: „ce credem despre „Frontul Naţionalist" şi posibilităţile de încadrare a „Totului pentru Ţară" în acest front?"

Din fericire niciunul din corespondenţii cari ne-au pus întrebări în acest sens, nu era legionar. Toate veneau dela simpatici simpatizanţi de perfectă şi curată bunăcredinţă.

„Nu credeţi — ne întreabă unul — că ar fi imperativul momentului ca toate forţele să se reunească, cu atât mai mult cu cât ţinta ideală de atins — „România Românilor" — este comună tuturor naţionaliştilor? Nu s'ar câştiga astfel lupta cu un moment mai de vreme, pentru binele acestei ţări?"

Sinceritatea întrebării merită un răspuns, chiar dacă unora dintre noi ne-ar putea părea naivă.

Vom începe prin a afirma, justificat sau nu, — că ţinta finală urmărită de toate grupările naţionaliste ar fi aceiaş, adică aceea exprimată de lozinca de mai sus. Mai mult: admitem că toţi conducătorii, fără excepţie, urmăresc cu sinceritate şi abnegaţie un acelaş ideal de izbăvire a neamului românesc, din cumplita şi umilitoarea situaţie de azi.

O mai bună şi mai frumoasă ipoteză nu se poate pune.

Nu punem aşa dar, la îndoială bunacredinţa nimănui şi nici capacitatea de guvernare a vreunui om sau grupări.

O singură deosebire evidentă şi recunoscută şi de adversari, între toate grupările adunate în „Frontul Naţionalist" de o parte şi „Totul pentru Ţară" pe de altă parte, va trebui şi va fi destul s'o relevăm, pentru cei care ne pun această întrebare: „Totul pentru Ţară" este o organizaţie de o coherenţă şi o disciplină militară, însufleţită de o credinţă mistică, care o menţine în această disciplină. In ea, elementele sunt selecţionate şi ierarhizate într'un tot organic, ca într'o legiune romană. Toate celelalte partide sunt partide *de gloată*, fără coherenţă şi disciplină.

Şi acum, în loc de răspuns direct, să aducem o pildă, în urma căreia corespondenţii noştri ei înşişi vor găsi, singuri, răspunsul la întrebarea lor.

Să presupunem că ţărişoara noastră ar fi năpădită de hoarde duşmane. Căpeteniile din diferite colţuri ale ţării ar strânge cu nemiluita gloate multe, de obşte de tot soiul, [illegible] înarmate şi fără disciplină, pornind fiecare să le iasă, în cale şi fiecare dornic să învingă el. Rând pe rând puhoaiele obşteşti ar veni spre locul ameninţat şi ar găsi, acolo pe poziţii, o mică oaste oţelită în lupte, eroică şi disciplinată, învăţată să înfrunte moartea şi hotărâtă să învingă sau să piară.

Ce-ar trebui să răspundă generalul oţelitei legiuni, când căpeteniile gloatelor desordonate i-ar propune să-şi risipească oştenii în masa amorfă a gloatelor, ca să dea iureşul în comun sub motiv că, cu toţii au aceiaşi ţintă: înfrângerea duşmanului?

Ar asigura oare cu ceva sorţii izbânzii, generalul care şi-ar îneca oştirea disciplinată în masa gloatelor amorfe? Intru nimic. Gloatele odată înfrânte — ar târî cu ele, nimicind-o, şi oastea disciplinată care, dacă ar fi rămas singură şi ferită astfel de amestec, ar fi fost în stare să reziste şi să biruiască.

Generalul nostru ar fi răspuns deci:

— *„Boeri dumneavoastră, Bani şi Voevozi, daţi iureş cu gloatele, cum vreţi şi cum credeţi mai bine. Şi Domnul să vă fie întru ajutor. De va da Domnul izbândă, a voastră să fie fala ispravii. Dar dacă cumva, precum ne temem, cu astfel de gloate de strânsură veţi fi, Doamne fereşte! — învinşi" izbi-vom atunci noi duşmanul, cu puteri proaspete şi oaste de iznoavă.* ŞI A NOASTRĂ, ADICĂ ŞI A LUMINAŢIILOR VOASTRE (fiindcă va fi a neamului) VA FI IZBÂNDA".

Atât cu pilda noastră, iar cititorul tragă din ea răspuns şi învăţătură.

PHORKIADELE

Un virtuoz al sonetului

Grigore Bugarin

Simfonia Rustică

editura Fruncea Timişoara

Sunt rugile strămoşilor mai tari
Ca stâncile. Şi sunt adânci ca marea
Şi înţelesul lor e vast ca zarea
Şi maiestos ca munţii solitari.

Din veac în veac mi-am arătat cărarea
Spre culmile aceluiaş altar
Din rugile strămoşilor hotar.
Făcutu-mi-au şi mi-am hrănit cântarea.

In dangănul bisericii bătrâne,
Se 'nalţă gândul frunţilor plecate
Spre tine, Dumnezeu, în veci stăpâne.

Ţărani cu fiii din stâncă despicate
Ingenunchiază ruga să-ţi închine
Şi satul plânge 'n troiţe încrustate.

* * *

— Eu port în mine lanţuri sfărâmate
Purtate de strămoşi, voi ştiţi cât an.
Clocotă 'n mine sânge de cioban
Şi nostalgii de doine legănate.

Cu suflete adânci cât un ocean,
In case torc ţărăncile bronzate
Şi satul plânge 'n troiţe încrustate
Şi satu râde 'n grânele din lan.

De acuma nu-s altora, sunt al meu:
Ascult plângând suspinul rugăciunii
Părinţilor spre bunul Dumnezeu.

Am'rupt pe veci convenţia minciunii
Mi-am abătut puternicul meu eu,
Să povestesc la vatră cu străbunii. . .

Editura Fruncea, Timişoara.

Dl Grigore Bugarin este unul din cei mai desăvârşiţi virtuoşi ai formei.

S'o dovedim:

Sonetul e una din cele mai grele forme în care se poate încorseta inspiraţia poetică. Deaceea sonetele perfecte din toate punctele de vedere sunt o raritate.

Simfonia rustică se compune din 45 de sonete, aproape toate reuşite, herediene. Cele 2 probe din corpul revistei, alese la întâmplare fac dovada calităţii. Toate sunt în genere cel puţin de acelaş nivel, ca formă şi fond.

Insă virtuozitatea inegalată a poetului se dovedeşte altcum.

Cititorul a observat în cele 2 sonete, publicate în corpul revistei, câte un rând *subliniat*. Ei bine, sublinierea are tâlcul ei. Cele 45 de sonete să împart în trei cicluri à 15 bucăţi: *Sbucium*, *Intoarcere* şi *Satul*.

Şi acum surpriza: ultimele versuri ale celor 14 sonete din fiecare ciclu, formează, la un loc, un al 15 sonet, tot atât de impecabil ca fond şi formă!

Virtuozitatea formală e o calitate rară dar nu îndestulătoare pentru a defini un poet autentic.

Dar precum se poate vedea şi din exemplele date în acest număr. Numărul precedent, virtuozul e şi un poet de largi resurse, autentic românesc şi ales de o impresionantă vigoare.

Citam în întregime numai încă un singur sonet.

„Trec gândurile către sat şuvoi,
„Trec gândurile, fete despletite,
„Trec gândurile, vremuri împlinite
„— Vreau să mă 'nalţ cu mult mai sus ca voi.

„Privirile-mi de mult stau pironite
„In sat şi 'n el cat gândului ogoiu
„Ascult porunca vremurilor noi
„Ce izvorăsc din zilele trăite.
Aice unde vieţuieşte satul,
Ducându-şi traiul sub porunci de mir
Ţăranii mei, cari din tropar iau sfatul
Şi pildele din veacul ce-a murit
— Ca să ascult ce-a poruncit veleatul,
Mă 'ntorc din drumuri fără de sfârşit

Credem că nu spunem prea mult afirmând că, în faţa strălucirii „novei" de pe firmamentul poeziei, puţine din astrele de mâna 'ntâi îşi vor putea păstra strălucirea.

Primul volum al editurei Fruncea este „un coup de maître" iar prin originala şi artistica technică tipografică, o bucurie a bibliofilului.

GORGO

Publicaţiile cercului Revista Mea

Descătuşare

Roman de Fiuor D. Rădulescu

Romanul — trilogie *„Descătuşare"* a cărei primă carte *„Sete"*, vede astăzi lumina tiparului, studiază problema psihologică a echilibrului dintre cele două euri concomitente: eul actor şi eul spectator. Tema nouă a întregului roman este deci concomitenţa dublei personalităţi.

In primele pagini, (introducere — prolog), autorul motivează prin puţinul de până acum al documentelor *intime* ale copilăriei, sensul existenţei acestui roman, lămureşte titlul general al romanului şi schiţează în linii mari conţinutul cărţii I.

Motto-ul cărţii I: *„...Şi pentru toate dă-mi în schimb o oară de iubire..."* încearcă să sugereze cititorului sensul erotic care trebue dat titlului „Sete".

Capitolul I intitulat: *„Marea latină... Zori..."* cuprinde două subcapitole. In primul se integrează schiţa ascendenţelor milenare, ciudatele coincidenţe ale începutului vieţii, eliminarea influenţei din faşe a mediului printr'o sumară analiză comparativă, [illegible] cu fragmente de viaţă care, povestite de alţii, intră în cadrul marei lacune a lipsei de amintiri.

Subcapitolul II intitulat: „Amintirile de început" compară primele amintiri personale cu un film care începe prin beznă, continuă prin disparate clişee, pentru a sfârşi într'un film unitar, compact. Urmărind şi susţinând această comparaţie, amintirile se succedează până la finele capitolului, unde liniştea sufletească a lui Fior cere deslegare.

Cap. II: *„Primele tinderi către femeie"* înfăţişează primele turburări sexuale *„turburi, line, nebuloase"*, primele concepţii asupra iubirii şi fenomenelor sexuale, primele atitudini, pregătind atmosfera celor dintâi paşi erotici. Intâia oară apar întrebările celui pe care autorul nu-l numeşte încă demon.

Cap. III: *„Dorella"*, e împărţit deasemenea în două subcapitole. Cel dintâi redă primul sentiment matur al copilului Fior, cu care ocazie autorul conturează mai net personalitatea eului spectator, a *demonului*. Cel de-al doilea poartă titlul „Preludiul adolescenţei, perioada eroică".

Cap. IV: *„Simpatii"*, având motto-ul: *„...Şi erau multe ca nisipul mării şi stelele cerului..."*, defineşte nestatornicia sentimentală a adolescenţei.

Cap. V poartă numele *„Iţi mai aduci aminte, Doamnă..."* şi în el conflictul dintre Fior şi eul său spectator — demonul — ajunge la o etapă mai însemnată. Capitolul acesta putând să existe de sine stătător, poate fi socotit un roman în miniatură şi, pe drept cuvânt, centrul Cărţii I.

Cap. VI: *„Intermezzo sentimental"* redă acalmia unui armistiţiu afectiv, legându-l de Cap. VII. *„Student"* în care eroul ne apare total strein preocupărilor *adevăratului student*. Autorul lasă totuş să se întrevadă poziţia cu totul diferită pe care se află acum.

Cap. VIII: *„Greta Garbo"*, suprapune necontenitului conflict dintre Fior şi demon, conflictul de rassă şi de religie. Dincolo de slăbiciunea adolescentului de atunci, se vădeşte atitudinea hotărâtă, de autoflagelare, a autorului.

In ultimul capitol: *„Incercări de uitare... Sete..."*, lupta dintre euri pare că stagnează. Revenirea din munţi readuce conflictul pe tapetul actualului şi după definirea lui Fior ca eu actor şi a demonului ca eu spectator, ura celui dintâi — învinsul de până acum — isbucneşte, nestăvilită. Eului actor îi e sete de o *iubire totală* neîntunecată de luciditatea eului spectator.

„Descătuşare" s'ar putea termina aici, căci este o îndrăzneaţă şi lucidă analiză a obscurei psichologii a copilului şi turburei fermentaţii a adolescentului.

Inovaţii formale sunt titlurile mărunte ale unora dintre scene; cititorul are prin aceasta tentaţia să intituleze singur scene desigur intenţionat lipsite de titlu.

Volumul are 306 pagini.

Hârtie bună, tiparul elegant — romanul a fost tipărit la „Scrisul Românesc" S. A. Craiova —, coperta originală.

Preţul volumului 80 lei.

A apărut

romanul

Descătuşare

de

Fiuor Dan Rădulescu

Editura Scrisul Românesc S. A. Craiova

Lei 80·—

In cimitir . . .

Pe cruci de brad, brodate 'n mituri sfinte,
Apasă smirnă, linişte şi seară
Şi'n golul trist, prin umbrele de ceară,
Se 'nalţă primăvara din morminte . . .

Din fluturi arşi de braţe de fecioară
Răsar năluci cu sânge pe veştminte,
Un nud le-aruncă muguri înainte
Şi-aprinde'n candeli umbrele de ceară.

Spre lumi de vis, catarguri de suspine
Aşi vrea să-mi poarte vrerea înfrunzită,
Iar sufletul, — păcate în ciorchine,

Să mi-l îmbrac în frunză înverzită
Şi'n cimitirul nopţilor din mine
Să-l răstignesc pe-o cruce putrezită . . .

Constantin I. Goga.

Zilele acestea se va desveli în localul Universităţii bustului marelui istoric romîn, Vasile Pârvan.

Această laudabilă iniţiativă se datoreşte studenţilor cari, adunând ban cu ban, au înţeles să dovedească tuturor că studenţimea înţelege să respecte memoria acelora, cari au făcut respectat numele de romîn.

Rugăciune de vară.

Doamne, într'un rai de ţară
M'ai ursit pe-o zi senină
Şi era nămiez de vară,
Flori şi muzică'n surdină.

De-atunci port în suflet soare,
Râs şi zumzet de albine,
Bucurii de sărbătoare
Şi credinţa în mai bine.

Chiar când cerul e de sgură
Şi-i tomnatic vânt afară,
Gust de struguri am în gură,
Frunze'n păr — cununi de ceară.

Când în inima de fată
S'a deschis potir de floare,
Flutur drag trimes-ai, Tată,
Spre nectarul ei să sboare.

Tu 'mi faci gândul să rămâie
Ca un trandafir de calm,
Dorul, nouri de tămâie
Şi tot cântecul un psalm.

Ce mai pot să'ţi cer în viaţă
Decât îngeri să-i alint,
Cu ochi clari de dimineaţă
Şi cu râsul de argint?

Marta D. Rădulescu.

Apel

Către prietenii noştri

Dacă credeţi că merităm

Abonaţi-vă la „REVISTA MEA"

pentru anul II-lea Lei 60

Procuraţi-ne depozitari controlaţi de Dvoastră

Organizaţi cum credeţi mai bine răspândirea revistei

ANUNT

Cu începere de anul viitor vom avea ***numere speciale*** *închinate diferitelor probleme.*

Cititorii noştri sunt rugaţi să ne scrie şi ei cari sunt chestiunile cari ne interesează. Scriitori competenţi ne pot trimite şi articole.

Vom căuta să ţinem seama de dorinţele cititorilor şi vom răspunde la toate întrebările lor.

„Revista Mea".

Alexandru Cantacuzino

Intre lumea . . . . ?
şi lumea comunistă

Dorul

Revoluţia fascistă

Constantin I. Goga

Inscripţii pe veac

Publicațiile verzi

Congresul general studențesc

Desbaterile congresului studențesc din acest an, au apărut într'o frumoasă broșură, în întregimea lor.

Dar li s'a mai adăogat, o privire generală asupra altor congrese precum și păreri asupra acestuia exprimate de unii profesori universitari și fețe bisericești, cari au luat parte.

Era necesar să apară această lucrare.

Tineretul român trăește dela războiu încoace într'o permanentă sbuciumare. Intocmai ca o busolă, el a căutat mereu în acest răstimp de agitațiune, să indice drumul cel adevărat, pe care trebue să meargă neamul, ale cărui antene fine de orientare și reacțiune este tocmai acest tineret universitar.

In prefața acestei lucrări se arată, că: „tinerețea adunată în masă, cu desinteresarea ei, caracteristică vârstei, cu sinceritatea ei totală — gata de a spune tot ceiace simte și crede — cu marea ei sensibilitate sufletească — gata de a sesiza cele mai mici chestiuni — cu viitorul trăind în ea — pentrucă viața ei e plasată în viitor și legată de el — constitue o *extraordinară putere de intuiție colectivă*, de care nici un neam cuminte din lume nu se va lipsi"!

Nu intrăm în a discuta faptul că conducătorii politici ai României post belice, nu au vrut să țină seama de această îndrumare pe care însuși neamul supus la grele torturi le-o trimitea prin glasul și atitudinea studențimei, ci că dimpotrivă, ei s'au aruncat asupra acestui generos și eroic tineret, cu o vrăjmășie necruțătoare, ridicând între forțele din luptă un lung șir de morminte tinerești, ci ne vom mărgini să spunem un cuvânt asupra conținutului lucrării. Ceea ce este interesant de arătat cuprinsul ideilor și al credinței pe care îl prezintă [illegible], după atâția ani de luptă și suferință studențimea română.

Din cuprinsul acestei lucrări de sinteză studențească se poate ușor constata, *fondul absolut superior, de o înaltă ținută morală, serios și totuși plin de elan, în care sunt tratate toate chestiunile, interesând prezentul și viitorul neamului.*

Este în special de remarcat *atitudinea de onoare* pe care o ia studențimea anului 1935, împotriva *trădării*, pentru asigurarea reușitei idealului ei ,și pentru sănătatea morală a neamului, dornic de a-și ispăși unele păcate ale trecutului.

Această monumentală lucrare a studențimii române, cuprinzând frământarea de eri și credința de azi, stă ca un piedestal pe care se poate clădi temeinic România de mâine.

Va însemna un mare punct de plecare în istoria ei.

Și, chiar dacă, printr'o mare nenorocire acestui neam i-ar fi scris, să capituleze în fața greutăților și a crizei de suflet prin care trece acum — ceiace noi nu credem — istoria nepărtinitoare trebuie să însemneze în paginile ei, ceiace studențimea anului 1935 —a făcut și a crezut.

ION BANEA

Universitatea țărănească

de LEON ȚOPA

Teoria și practica ei. Ca o prefață de Prof. Traian Brăileanu 160 pag. 50 lei.

Ideea universității țărănești este tot atât de puțin cunoscută imensei majorități a publicului cititor, ca și rostul și însemnătatea ei pentru statul național. Tot atât de puțin cunoscut e faptul că serioase începuturi de realizare s'au făcut sub auspiciile „Societății pentru Cultură" din Cernăuți.

Dl Prof. Țopa, sociolog care a luat partea cea mai activă la realizarea ei, expune în acest volum atât rostul, însemnătatea și premisele teoretice ale universității țărănești cât și rezultatele experienței pe teren și concluziile cari se pot trage în mod firesc din ele.

In viitoarele numere, închinate unei școale și altul culturii în general, vom reveni pe larg asupra acestei însemnate contribuții teoretice și practice la desvoltarea sociologiei dinamice românești.

D. R.

Rânduri către generația noastră

de ION BANEA

Ion Banea. Rânduri către generația noastră cu un cuvânt introductiv de Ion Moța.

Comandantul legionar Dr. Ion Banea e întruchiparea modelului legionar așa cum îl dorește și îl formează creatorul și educatorul legiunilor naționalismului eroic.

Deaceea cuvintele pe care un astfel de om le spune generației sale e prețios și pentru legionari și pentru cei din afară pentrucă cristalizează concepția și spiritul legionar.

Cum despre D. Ion Banea „Revista mea" cărei el i-a fost sprijin și mentor în multe direcții, n'ar putea scri decât elogios și în orice caz ar putea fi bănuită de acea simpatică părtinire a iubirii și sincerei prieteniei, credem că în această revistă care de atâtea ori a publicat articole de-ale Dsale cât și articole în care se resimțea inspirația sa e mai interesant să relevăm ce spun alții, din mișcare și mai ales din afara confraternității naționaliste legionare.

E semnificativ pentru valoarea acestei broșuri, cantitativ așa de puțin voluminoase, că în peste 20 de reviste și periodice de pe tot cuprinsul Țării s'au publicat recenzii fără excepție elogioase, care, adunate în volum, ar fi de 2—3 ori mai voluminoase decât broșura recenzată.

Dintre toate aceste recenzii alegem și reproducem azi ca cea mai condensată și reușită din toate punctele de vedere, o parte din recenzia Dlui Paul Popescu, apărută în frumoasa revistă *literară, independentă* „*Orientări*" (A. IV. No. 11) dela Moinești-Bacău.

„Generația noastră e *generația faptei*, împotriva generației decrepite, a vorbei, care ne prigonește. Sub acest regim al cenzurei, legionarul Dr. Ion Banea, tipărește aceste „*rânduri către generația noastră*". Generație care nu se poate „*manevra*", nu se poate *cumpăra*, nu se poate *amăgi*, nu se poate *înfricoșa*, nu se poate *măguli*, nu se poate *politicianiza*. Ca s'o distrugi, fiindcă n'o poți *fuziona*, n'ai decât un singur mijloc; s'o scoți la zid și s'o împuști. (Din partea mea, cea mai mare avere și glorie pe care-aș pute-o lăsa feciorilor mei, ar fi o astfel de moarte!) Inchisorile ar crăpa când ar înghesui în ele atât adevăr, bine și frumos. Din sângele fiecărui mort, ar răsări câte zece *oameni* în loc. *Adevărata* răspântie în *istoria* acestui neam, peste secole, este acest miracol: primii români cari mor pentru credințele lor, după sute de ani. Revenirea la *etnicismul* nostru daco-roman; eroismul. Despărțire de veacuri, între tată și fiu, frate și frate, român și român. Cele două Românii, față în față. Către România de mâine se îndreaptă aceste rânduri ale lui Ion Banea, cărora, slove de crestet, le stă inima lui Ion Moța. Voi, care stați dincolo de brâul verde, care încinge cu glorie și jertfă familia legionară, voi, îngenunchiaților, nepatinciosilor, nenorociților, ... voi știți ce-i acela: *iubire*? In toată România de azi există numai un singur loc unde trăiește iubirea; *familia legionară*. Tot ce se face, se scrie și se gândește aici, este bazat pe iubire.

In această broșură verde, Ion Banea privește: Situația, Momentul, Credința și Munca, Ordinea, Disciplina și Ierarhia, Patria, Lupta, Datoria femeii legionare, Patria română și minoritățile, Legiune și Căpitanul. E o broșură care s'adresează nu numai familiei legionare, ci unui neam întreg. Vorbind acestui neam idiotizat de minciunile ce-l copleșesc de atâția ani, seamănă un bob de credință și de speranță: peste orice dezastru, neamul crește mai poate avea un noroc: Legiunea și Căpitanul. Aceasta-i broșura lui Banea, pe care l'a eternizat cântecul „Dealul Negru". Un om liber, înainte de a nega, trebue să cunoască. Comparația între rândurile pe care le scriu familiei lor și românismul tuturor conducătorilor de „partide", poate duce la întrebarea: ce blestem apasă nația românească, de încă suferă atât? Care român conștient nu vrea binele acestui neam ... binele copiilor lui? Sau suntem un neam de lași, inconștienți și sinucigași?"

D. R.

La 20 Ianuarie apare la Cluj

Revista
ACTEON

Sinteză vie a
constructivismului național

Redactor: *Luca Tudor*

Un volum compact Lei 10.

Spre munți.

([illegible])

Sub polata unui fag
— Lângă un dulău bălan —
Doarme'n brațe c'un baltag,
Visând zâne, un cioban.

. . .

Zarea s'a făcut domoală,
Noaptea în ciubote moi
A venit c'un cârd de oi
De cenușe și de smoală.

Printre brazi, cinci focuri mari
Licăresc în depărtări
Ca enorme lumânări
Care ard de mii de ani.

E târziu ...
Printre stele, spre brădet,
Luna'n blondă sânioară
Se coboară
Și mă'ntreabă : „Ești poet?"
I-a răspuns o căprioară:
„Am să-i dau chiar cu brevet".

IOSIF C. DUMITRESCU
Târgoviște.

Recenzii

DOCTOR CONST. STANCA. *Insănătoșirea neamului prin [illegible] prin grija acestei [illegible].*

Tema pe care o tratează cu actualitate și competența cunoscută Domn Stanca, preocupă de multă vreme pe cei ce se interesează de sănătatea fizică și intelectuală a tineretului nostru.

Fără îndoială că materialul de statistică și numeric și [illegible] prin studiul [illegible] și [illegible] trebue să se ducă la [illegible], spre a-și spune cuvântul în această privință.

Intră în planul nostru de activitate să tratăm, într'un număr special, problema școlilor noastre.

Cu acea ocazie vom reveni utilizând și propunerea contribuție a Dlui Doctor Const. Stanca.

Până atunci ne mulțumim să afirmăm că atât critica, cât și propunerile autorului sunt perfect justificate, iar lectura ar trebui citită de toți cari se ocupă cu această importantă chestiune.

N. N. MANOLESCU. *Statul cultural al muncii naționale.*

In sfârșit a apărut în broșură seria de interesante articole din „Ideea Națională".

Avem aici un corp de doctrină, cu privire la organizarea Statului cultural al muncii naționale.

Presupunem — și cu drept cuvânt! — că foarte puțini sunt cititorii „Revistei Mele" care să nu fie și ai „Ideei Naționale" și deci cari să nu cunoască conținutul broșurii. De asemenea se cunosc părerile revistei noastre, cu privire la valoarea și interesul acestui studiu.

Am avea însă o mare întrebare de pus: broșura cuprinde un vast program, destul de „revoluționar". Cum vede autorul realizarea lui și cine îl poate realiza?

Broșura se sfârșește cu frumosul articol „Un mare elan de iubire" de care suntem mândri că a apărut pentru prima dată în coloanele noastre.

Poate că în el s'a ascuns și un fel de răspuns la întrebarea noastră.

AUREL MILEA. *Organizarea și apărarea muncii naționale.*

Lucrarea Dlui Milea tratează probleme de foarte actualitate, acelea ale șomajului în general și ale șomajului intelectual în special, precum și ale apărării muncii naționale. Aceasta ar fi destul ca să deștepte atenția noastră asupra lucrării, chiar dacă n'ar fi [illegible] în analiză și critică, dar [illegible] și cu o seamă de caracteristici și observații de deosebit interes, cari merită a fi relevate.

Procedând judicios, autorul începe cu câteva capitole istorice interesante pentru evoluția muncii naționale. Cisc: *Istoricul muncii în legătură cu desvoltarea puterilor române. Apariția țărănimii [illegible] economice. Primele conflicte ale muncii. Războiul [illegible] și intervenția națională a breslașilor. Epoca de [illegible] socială. Criza mondială și repercusiunile ei asupra României. Organizarea politică a Societății.*

Asta, până la pag. 30, deci până la jumătate, interesantul autor al simpaticei broșuri.

Unde însă ne apare surprinzător de precis și curajoasă e în capitolele următoare:

a) Privitor la autarhia economică autorul afirmă: „*o autarhie în producție, fără o economie dirijată și fără o nouă politică monetară este cea mai mare greșală care se răsbună pretutindeni*".

Autorul subliniază el însuși atât această afirmație, pe care o justifică analitic, cât și pe aceea că în zadar ne temem de autarhie și de consecințele ei, întru cât „*o avem, de fapt ca și fenomenul statului de eri.*

b) In capitolul tot atât de interesant „*Șomajul și apariția lui în România*" găsim afirmația subliniată următoare: „*In statul cu economia dirijată, întregul tineret eșit de pe băncile Universităților ar avea loc, dacă s'ar utiliza în acest scop capitalul care se irosește azi sau de care averea publică se spoliază de bandele de incorecți*"... autorul afirmă deci cu drept cuvânt că în economia dirijată, un șomaj al intelectualilor n'ar exista.

Interesante, capitolele apărării muncii naționale, organizarea și sistematizarea muncii românești trebuesc citite pe deantregul. Ele evidențiază o preocupare serioasă și lucidă și conțin propuneri aplicabile în Statul Legionar.

Cu totul interesantă, mai cu seamă din partea unui om politic român (Dl Milea e deputat) e concluzia finală pe care referentul nu se poate opri de a o cita textual: „*Va trebui creat, deasupra tuturor ministerelor, Ministerul economiei naționale, compus din actualele ministere de industrie și comerț, agricultură și domenii, precum și finanțe. Fără finanțe întreaga angrenare n'are rost*".

Și în fine „*Toate acestea însă cer imperios și stabilirea responsabilității tuturor organelor administrative și acelor de guvernământ. Fără a se stabili pentru fiecare funcțiune răspunderea materială și morală, civilă și penală, nu se poate imagina o conducere mulțumitoare*".

Am citat intenționat, textual, afirmațiile autorului, pentru a pune cititorilor noștri întrebarea dacă au ceva de obiectat cu privire la ele.

Suntem gata să dăm loc, în coloanele noastre, unei discuții cât mai ample ale acestor chestiuni.

Revista presei

REVISTE NAȚIONALISTE.

1. *Cuvântul Studențesc.* Anul X No. 8. București. Ca totdeauna gazeta, simțită și bine scrisă. Remarcăm „Către Ion Moța" de Ion I. Moța și „In [illegible]" de Vasile Marin, precum și „Trădarea" de [illegible] Furdui.

„Cuvântul Studențesc" e un educator de moralitate și eroism.

2. *Însemnări sociologice.* Anul I No. 6—8 Cernăuți. Revista de dinamică socială a Dlui Prof. Brăileanu dela Cernăuți, continuă să tragă brazdă adâncă și semănătura sănătoasă pentru mișcarea naționalistă românească. Asupra sumarului acestor numere vom reveni pe larg în numărul pe Ianuar.

3. *Iconar.* Anul I No. 2—3. Cernăuți. Asupra simpaticului și energicului nostru confrate cernăuțean avem mult bine de spus și tocmai de aceea îi rezervăm recenzia pentru Ianuar.

4. *Ideea Națională.* Anul III, No. 5—11. Buzău. Părerile noastre asupra interesantului independent naționalist buzoian sunt cunoscute și e inutil să ne repetăm. Nu am avea decât o obiecțiune de făcut: am vrea ca busola să nu-i fie în „raționalul pur", ci în „afectiv". Vom reveni.

5. *Lumea Nouă.* Anul IV No. 10—11. București. Revista corporatistă a Dlui M. Manoilescu pe care în sfârșit am primit-o la redacție ușa, precum se pare cea mai de seamă revistă economică-socială a țării și va face obiectul unei recenzii speciale pe plan larg. Remarcăm deocamdată azi scurtul dar sugestivul articol al Dlui M. Polihroniade: „Moartea capitalismului și revoluția națională".

6. *Orientări.* Anul IV No. 9—11. Moinești-Bacău. Revista aceasta a fost pentru noi, din toate punctele de vedere, una din cele mai plăcute surprize pe cari ni le-a adus prospecția presei de provincie: calitatea, stilul, cuviința, obiectivitatea senină și puritatea sentimentului național. Câte reviste mari nu ar avea dreptul să fie „geloase"? Felicitări. Ne-am permis să vă și cităm în text.

7. *Rânduiala.* Anul I No. 2. București (160 pag. 50 lei). Revista trimestrială a cercului naționalist cu acelaș nume e de o sobră eleganță în factură și conține numai studii masive și interesante. Ține ceeace promitea primul număr. Seriozitatea și bogăția documentării nu stânjenește interesul și fluiditatea. Remarcabil studiul Dlui Ion I. Ionică „Țară și Țări" și sugestivul „Basarabii din Argeș".

ZIARE NAȚIONALISTE RECOMANDATE.

8. *Glasul strămoșesc.* Anul II No. 14—16. Cluj. Nu noi avem să recomandăm cititorilor noștri „Glasul strămoșesc", organul de directivă spirituală a naționalismului legionar condus și scris în mare parte de Dl Doctor Ion Banea. Remarcăm problema de educație legionară: „Omul Nou de Ion Banea, „Cooperativa legionară și Reportajul asupra solemnității închiderii taberii de muncă dela Cluj despre care am vorbit atât în "Revista Mea".

Solemnitatea a avut loc la 1 Decembrie și a fost înălțătoare și impresionantă până la lacrimi.

9. *Hotarul.* Anul III No. 97—110. Carei. Organul de afirmare națională a Dlui Trăscaru e tot mai bine scris iar tema educației naționaliste e insistent și bine tratată. Insemnătatea lui la primejdioasa graniță de vest e evidentă.

10. *România creștină.* Anul II No. 23—30. Chișinău. Dela cealaltă graniță, din răsăritul încă mai primejduit, ne vine vijeliosul hebdomadar basarabean, condus de legionarul Sergiu Florescu. El a căpătat o răspândire pe țară.

11. *Străjerul.* Anul II No. 13—15. Oradea. Nicăieri lupta naționalistă nu e mai grea ca în acest punct al țării cu totul înstrăinat. De neclintită și limpede orientare „Străjerul" e un model de gazetă naționalistă regională.

12. *Brâul de fier.* Anul I No. 2—3. Focșani. Organ județean al partidului „Totul pentru Țară". Cum e titlul și frontispiciul, așa e conținutul.

13. *Cuvântul Argeșului.* Anul I No. 5—11. Pitești. Organul naționalismului pur argeșean e din zi în zi mai bine și mai cu nerv scris. Domnii Leon Popescu și Voicu Popescu reabilitează presa și intelectualitatea argeșană.

Iar Piteștiul avea în adevăr nevoie de reabilitare.

SCHIMBURILE NOASTRE.

14. *Ardealul.* Anul XIV No. 32—48. Brașov. Prietenul nostru brașovean e într'o situație pe care de fiecare dată o invidiem. Să ai tipografia ta, să fii independent și să scoți gazeta ta. Dacă am fi noi în locul Dlui Gologan!

15. *Acțiunea.* Anul II No. 34—35. Lugoj. Incolor dar onorabil.

Mai e o „*Acțiune*" la Galați, cotidian. Acela ne-a citat și îi mulțumim.

16. *Buciumul.* Anul III No. 9—10. Brădiceni — Gorj. Foaie pentru săteni, cum am dori cât mai multe.

17. Mai e un „*Bucium*" (Seria 3 No. 2), la București. Parcă în capitală titlul se potrivește mai puțin decât în munții Gorjului.

N'ar fi mai potrivit „*Klakson*"?

18. *Burebista.* Anul III No. 6—8. Caracal. Independent dar... argeșoianist. Are de scop [illegible], de unde și titlul.

19. *Cuvântul capitalei.* Anul II, No. 39—43. București. De când scrie Dl O. Zacharescu ne-am împăcat, iar atitudinea în cazul Dlui Borcea i-a câștigat stima noastră.

20. *Cuvântul femeilor.* Anul III No. 32—33. București. Vai, cuvântul femeilor e... democrat și pe ici colo cu iz de usturoi. Nu provine dela bucătărie căci de asta Dlor nu se prea ocupă.

21. *[illegible].* Anul II No. 9—11. Buzău. Totdeauna simpatic, pentrucă e sincer și scrie bine.

22. *Curajul nou.* Anul II No. 7—10. Oravița. Corporatist. Inteligent. De altminteri corporatist și prost se exclud în genere.

23. *Chemarea.* Anul I No. 7—10. Iași. Vaslui. Vă urăm „izbândă" prietenă.

24. *Creștinul ortodox.* Anul II No. 1—46. R. Vâlcea. Revistă hebdomadară a Sfintei Episcopii a Râmnicului. Vom recenza-o într'un număr viitor.

25. *Conștiința națională.* Anul XI No. 9—21, Craiova. Director și proprietar al „Conștiinței Naționale" e Dl Bran și o vinde cu 2 lei.

26. *[illegible]* A. I No. 1—5 Roșiorii de Vede. Ziar tineresc, de stânga, dar spiritual și bine scris. Păcat, băieți, de talentul vostru... Iar când ești român sadea, cum par drumeții noștri, și ești cinstit, faci iute-iute calea întoarsă: te astâmpără usturoiul.

27. *Der Stürmer* Anul 13 No. 51—52 Nürnberg. Cel mai antisemit ziar din Germania.

28. *Dobrogea corporatistă* Anul II No. 34. Constanța. Inteligent scris și cu colaboratori de seamă.

29. *Eroul economic.* Anul I No. 2—3. Alba-Iulia. Este ce-l arată numele. Vom reveni la No. închinat economiei naționale.

30. *Flori de crin* Anul IV No. 7. Șimleul Silvaniei. Revista femeilor dirijată de P. Th. Bălibau e un model de cum ar trebui să fie un „cuvânt al femeilor".

31. *Francea* Anul II 27—37. Timișoara. Hebdomadarul Dlui Ing. Ivan, cea mai elegantă și vioaie transcarpatină, scrie de noi că, de și ne-am schimbat caracterul, devenind prea doctrinari, totuși „îi placem și așa" și nouă ne place Francea și așa, de și tare ne-ar fi mai dragă dacă ar fi „mai altminteri" (chenar verde și nu galben, d. ex.)

32. *Frontul Național Român*, Anul II No. 9. Buc. Ilustra mea consoră, Dna L. Alice Caragea nu numai că a ajuns să aibă un front naționalist (bine scrie); dar a pornit (pe hârtie) și o *ofensivă* a frontului său național-român. Ca gospodină literară la o biată revistă de provincie, mărturisesc că am devenit verde... de invidie.

(Urmează în Nr. viitor)

Tip. „ARDEALUL", Cluj.